

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2025

tentokrát na téma

Stromy

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2025

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2025*

tentokrát na téma

Stromy

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2025

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

Stromy jsou básně, které země píše do nebe...
(Ch. Fibrin)

Již 27. ročník literární soutěže pro mladé autory byl ve znamení stromů a to nejen u nás na Slovácku. Název letošního ročníku kopíroval téma národního projektu Klubu dětských knihoven SKIP ČR. Téma Stromy zaujalo 371 dětí nejen z Uherskohradištska (dorazily práce také ze Zaječčí, Prahy, Bohdalic, Radomyšle, Železného Brodu a Radiměře).

Od roku 2005 každoročně literární téma doplňují kresby z výtvarné soutěže Ex-libris 2025 a porota vůbec neměla jednoduchou práci, vždyť posuzovala 395 prací, a jak napsala jedna z porotkyň: „Nebylo to letos vůbec jednoduché, sešla se spousta pěkných obrázků!“

V porotě literární soutěže zasedly samé ženy, a to novinářky v.v. Olga Švecová a Alena Kučerová a knihovnice Alena, Markéta, Bronislava, Anna a Hana.

Výtvarné práce laskavě posoudili Kateřina Daňová, Radmila Doskočilová, Silvia Kupcová, Radovan Jančář, Libor Vodička a David Vacke.

Všem porotcům děkujeme za jejich nelehkou práci.

Děkujeme také všem mladým autorům a výtvarníkům a přejeme jim, ať jejich tvořivost roste stejně pevně a krásně jako stromy, které přivedli k životu na stránkách svých literárních či výtvarných prací.

Lucie Fridrichová, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

1. kategorie – 1. – 3. třídy – poezie

1. místo Nikola Mlčúchová, 2. třída ZŠ Velehrad

2. místo Daniel Hrabica, 2. třída ZŠ Spytihněv

1. kategorie – 1. – 3. třídy – próza

1. místo Kateřina Rozová, 3. třída ZŠ Bystřice pod Lopeníkem

2. místo Michaela Jindrová, 2. třída ZŠ Velehrad

2. místo Ema Dufková, 3. třída ZŠ Bystřice pod Lopeníkem

2. kategorie – 4. – 5. třídy – poezie

1. místo Anastázie Ševčíková, 5. třída ZŠ Velehrad

2. místo Dorota Dynková, 4. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

3. místo Marie Čaňová, 4. třída Školy Březová

2. kategorie – 4. – 5. třídy – próza

1. místo Sofie Velecká, 5. třída ZŠ Josefa Bublíka Bánov

1. místo Gabriela Gregárková, 5. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

2. místo Bára Svobodová, 4. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

3. místo Kateřina Konečná, 4. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště

3. kategorie – 6. – 7. třídy – poezie

1. místo Štěpán Kodrle, 6. třída ZŠ a MŠ Traplice

2. místo Nikola Zderčíková, 6. třída ZŠ Dolní Němčí

3. místo Adéla Pokorná, 6. třída ZŠ Josefa Bublíka Bánov

3. kategorie – 6. – 7. třídy – próza

1. místo Karolína Hana Kováčová, 7. třída ZŠ Radomyšl

2. místo Adam Hnilička, 7. třída ZŠ Josefa Bublíka Bánov

3. místo Tadeáš Tyllich, prima, Gymnázium Uherské Hradiště

3. místo Jaroslav Klabačka, 7. třída ZŠ Hluk

3. místo Tomáš Maňásek, 7. třída ZŠ a MŠ Traplice

3. místo Tereza Sojáková, 12 let, ZŠ Polešovice

4. kategorie – 8. – 9. třídy – poezie

1. místo Štěpánka Šuránková, 8. třída ZŠ Polešovice

2. místo Tereza Maňásková, 9. třída ZŠ a MŠ Traplice

3. místo Eva Marie Šimonová, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

4. kategorie – 8. – 9. třídy – próza

1. místo Tereza Koptáková, 9. třída ZŠ a MŠ J.A.Komenského Nivnice

1. místo Týna Žádníková, tercie Gymnázium Uherské Hradiště

2. místo Karolína Osladilová, 8. třída Školy Březová

3. místo Kristýna Kočíčková, 9. třída ZŠ Babice

čestné uznání:

Veronika Kročová, 9. třída ZŠ Babice

Klára Pernicová, 9. třída ZŠ Františka Horenského Boršice

Lucie Šilhavíková, 8. třída ZŠ Polešovice

kategorie komiks

1. místo Natálie Krutá, 14 let, Gymnázium Uherské Hradiště

2. místo Rút Nováková, 6. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

3. místo Julie Anna Rizničová, 5. třída ZŠ a MŠ Tupesy

čestné uznání:

Aneta Kočířová, 7. třída ZŠ a MŠ Tupesy

Jan Andrášek, 7. třída ZŠ a MŠ Šafaříkova Uherské Hradiště

✱ = práce byla oceněna také v krajském kole

Ex-libris 2025

Lucie Fridrichová, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Adéla Habartová, 15 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Beáta Chovancová, 15 let, Gymnázium Uherské Hradiště

Adéla Koníčková, 13 let, ZŠ Josefa Bublíka Bánov

Marie Kropáčková, 10 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Natálie Krutá, 14 let, Gymnázium Uherské Hradiště

Kateřina Kubelová, 12 let, ZUŠ Staré Město

Denisa Lorencová, 10 let, ZŠ Komenského Zlín

Vojtěch Obdržálek, 11 let, ZŠ Jarošov

Tereza Šimíčková, 12 let, ZUŠ Uherské Hradiště

1. kategorie – 1. – 3. třídy – poezie

U nás na Salaši

Nikola Mlčúchová, 2. třída ZŠ Velehrad

Všude kolem na Salaši
krásné stromy tyčí se,
nám se tady díky tomu
lépe žije na světě.

Z mého pokojíčku
výhled mám
na protější kopeček,
kde smrkový je ráj.

Tady dobře dýchá se,
to protože
každý jeden stromeček
nám tímto dává dáreček.

LES

Daniel Hrabica, 2. třída ZŠ Spytihněv

Když jsem byl v lese,
byl jsem ohromen
a koukal na ty krásné
stromy a na hříby.
A na listy stromů
a na plody stromů
a na tu krásu, kterou vidím poprvé v životě,
a na tu krásnou krajinu.

V lese je to úplně jiné
než někde v ulici
a líbí se mi tady,
protože je tu krásná vůně.

Denisa Lorencová, 4. třída, ZŠ Komenského 1 Zlín

Zachráněný strom

Kateřina Rozová, 3. třída ZŠ Bystřice pod Lopeníkem

Byla jednou jedna holčička, jmenovala se Jůlinka.

Milovala přírodu a hlavně stromy. Bydleli u lesa v malé chaloupce.

Jednou šla Jůlinka ze školy a uviděla malý uschlý stromek. Dlouho bylo sucho.

Bylo jí ho líto. Ale v tom ji něco napadlo. Sundala si aktovku a podívala se, jestli jí zbývá trochu vody, a zbylo! Tak vytáhla flašku a zbytek vody vylila ke stromečku.

Chvilku to musí stačit, řekla Jůlinka a rozběhla se domů. Za chvíli se vrátila s plným kyblíkem vody a pořádně ho zalila. Zítra tady budu zas, řekla a odběhla domů.

Druhý den, když šla ze školy, už se u stromku nezastavovala a šla rovnou domů, aby ho mohla rovnou zalít a nezdržovat se. Šla tedy rovnou domů.

Ale když nesla ten velký a plný kýbl vody, zakopla o kámen a zůstala ležet na zemi. Kolem jel cyklista, takže zavolal sanitku. V nemocnici se ukázalo, že má zlomenou nohu a bude muset mít berle. Když se Jůlinka vrátila z nemocnice, nemohla jít za stromkem, protože celý týden přšelo. Za týden mohla zase za stromkem, ale musela si dávat pozor. Když došla za stromkem, zůstala stát jako opařená.

Stromek už nebyl stromek, ale strom. Už nebyl vůbec malý, ale velký, přímo obrovský!

Šla k němu blíž a dotkla se jeho kůry, ale v tom se ve stromě objevil obličej a usmál se na ni.

Co, co? Řekla Jůlinka a byla úplně v šoku. Neboj se! Řekl strom. Děkuji, žeš mi pomohla, řekl strom. Já ti za to taky pomůžu. A v tom Jůlinka dokázala zase chodit.

Děkuji mockrát, řekla Jůlinka. Já děkuji, řekl strom. Chvilí si ještě povídali a pak Jůlinka řekla: Bude-me nejlepší kamarádi, ano? A tak byli nejlepší kamarádi.

STROMY

Ema Dufková, 3. třída ZŠ Bystřice pod Lopeníkem

V jedné noře na kraji lesa žila malá zaječice jménem Pacička.

Pacička měla ráda, když jí její dědeček říkal o příhodách a o tom, co se stalo v lese, když byl ještě malý. Jednoho dne vyprávěl Pacičce, co se kdysi se stromy stalo.

Vyprávěl jí to takhle: „Bylo, nebylo, byly časy, kdy se strašně často sekaly stromy. A proto se zvířátka začala obávat, že z lesa bude brzy jen posekaná mýtina. Když se setmělo, zvířátka vymyslela perfektní plán: slimáci se šneky měli položit co nejvíc zem, aby na jejich klouzavém slizu dřevorubci uklouzli. Potom veverky vyskákaly na stromy a shodily dřevorubcům na hlavu oříšky. Pak je divoká prasata nabrala na záda, odnesla je ke kopci a hodila do krmelce.

Až se zvířátka pustila do svého plánu, byla překvapena, že jejich plán vyšel, a tak zvířátka zachránila les, ve kterém my žijeme do dnes!“

Páni! Dědo! To bylo super!

Ano. A byla tam i babička? To nevím, asi se jí na to budeš muset zeptat sama.

Kouzlo života

Michaela Jindrová, 2. třída ZŠ Velehrad

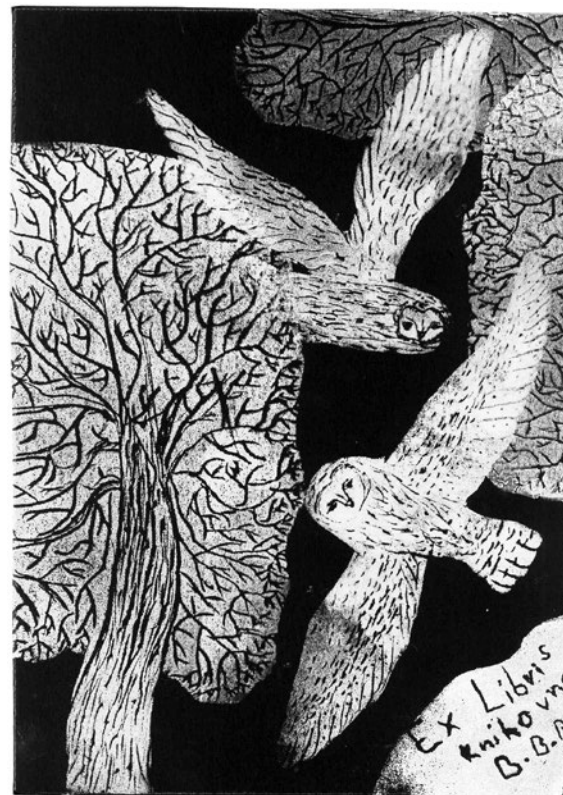
Byl jednou jeden začarovaný les a v tom lese byl jeden strom. Nebyl to jen tak ledajaký strom, byl to strom života. Měl nejmíň sto let.

Ale jednoho dne se stalo neštěstí. Do lesa přišli dřevorubci a strom pokáceli. Když zahynul tento strom, celý les zmizel a pomalu i všechno ostatní, až nakonec zbyla jenom tma.

V jiném městě bydlela malá holčička jménem Lucinka s bratrem Tomáškem. Když šli po cestě do začarovaného lesa na byliny a houby, tak tam les nebyl. Oba byli moc smutní. Naštěstí kousek odtud bydlela jejich babička, která uměla čarovat, a tak za ní zašli. Hned jak ji uviděli, se ptali, jestli by jim nepomohla. Babička si nejdřív poslechla, co se stalo a hned se s nimi vypravila lesu pomoci.

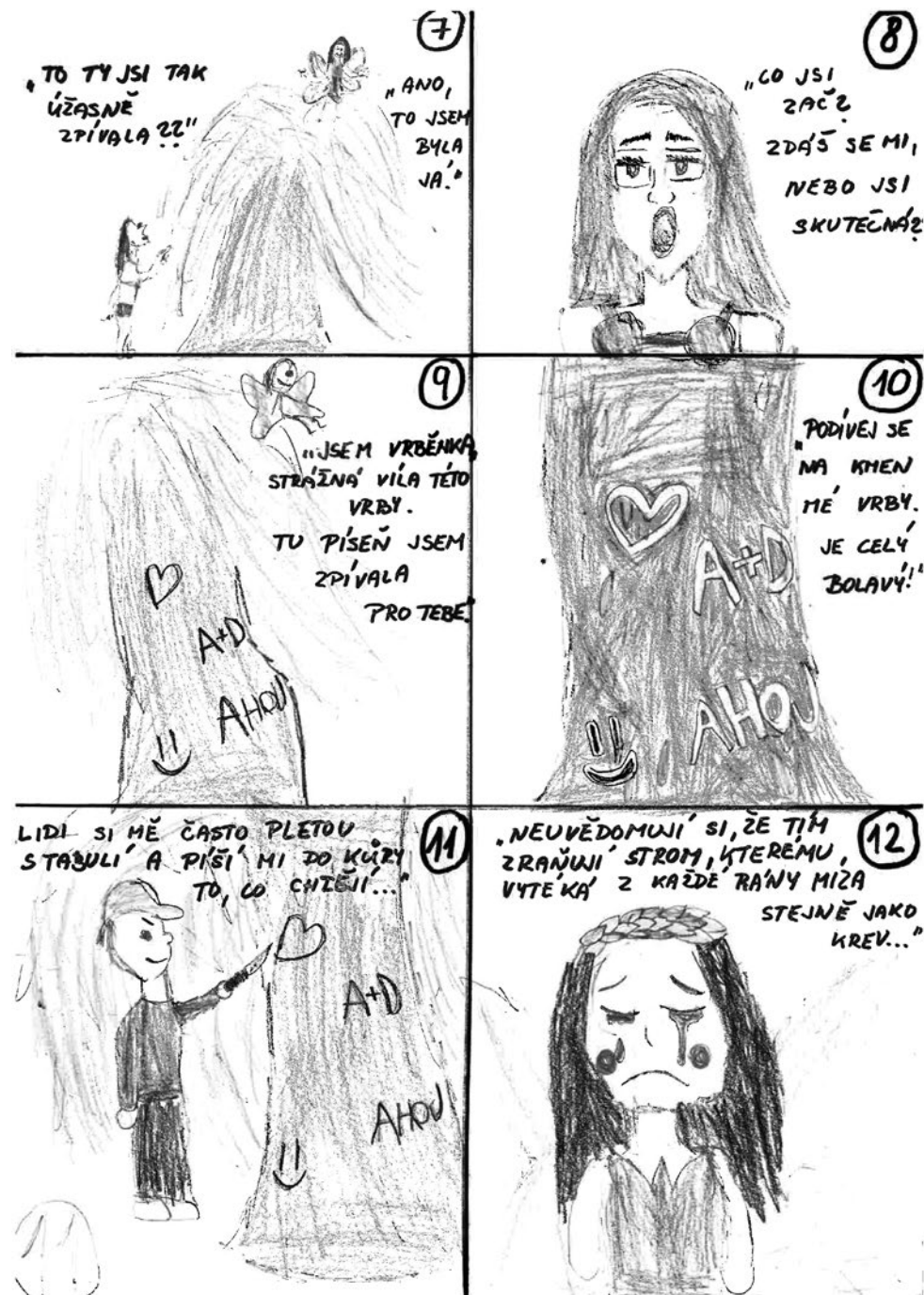
Když tam došli, babička začala čarovat. Říkala zaříkávadlo a pak se to stalo. Tma se pomalu ztrácela a všechno se začalo objevovat. Dokonce i strom života. A všechno mělo svou barvu – květiny růžovou, tráva zelenou a všechny ostatní rostliny i zvířata taky. Strom života byl ale jenom malý stromek. Vždyť se teprve znovu narodil.

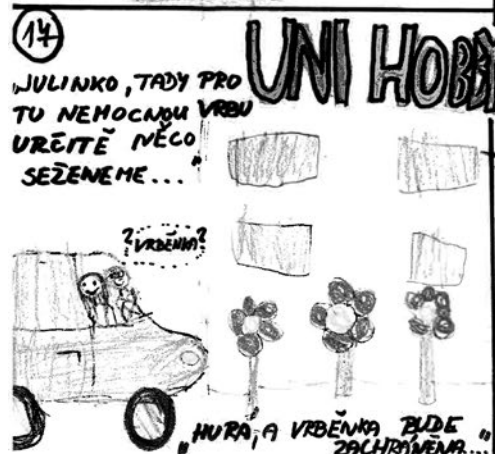
A tak se Lucinka s Tomáškem rozhodli, že se o něj budou dobře starat, aby už mu nikdo neublížil.

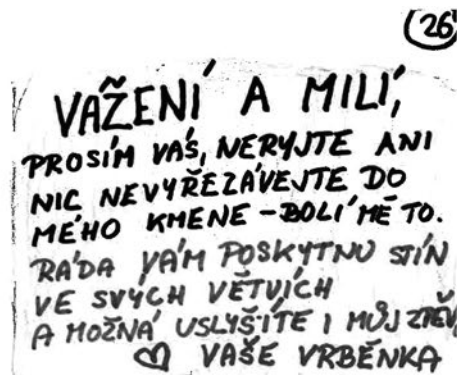

Marie Kropáčová, 10 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Urba a Urběnka

Julie Anna Rizničová, 5. třída ZŠ a MŠ Tupesy

2. kategorie – 4. – 5. třídy – poezie

Strom života

Anastázie Ševčíková, 5. třída ZŠ Velehrad

Když se zasadí semínko,
je to, jako když se rodí miminko.
Nový člověk, nová rostlina,
životní příběh právě začíná.

Potom začne růst a zalévat se,
to je důvod radovat se.
Pomalou vyvíjí se, do výšky roste,
stačí to ke štěstí jim prostě.

Až člověk či strom hotový jest,
začne ta správná životní zvěst.
Předávat radost, pokoj a lásku,
to všechno dají v životě v sázku.

Stejně jak stromy, tak i lidé
v životě konec jim jednou přijde.
Pomalou seschnou, seschnou jim větve,
Jejich duše bude zas v světle.

Pro lidi a stromy to světlo svítí,
všude je krásně, voní tam kvítí.
Společně budeme všichni tam spolu,
radovat se a těšit u jednoho stolu.

Světélkující lípa

Dorota Dynková, 4. třída ZŠ UNESCO Uherské
Hradiště

U Brumova - Bylnice
leží malá vesnice.
Za vesnicí v hloubi lesa
tam, kde cesta mírně klesá,
stojí chata Radošín.
Výhledy má do výšin.

Kousek od ní lípa stojí,
to je tam, kde se včely rojí.
Ráno, když slunce svítá,
lípa už nás dávno vítá.

Strašně stará, pětsetletá,
uběhla jí celá léta.
Vždy, když večer teplý je,
u lípy stoupá naděje,
že objeví se světlušky.

A kdo ví, třeba tam létají víly,
mám pocit, jakoby tam vážně byly.
Jako bych slyšela šepot
a cítila mírný třepot.

Co je tam ta hlavní role?
Jedna větev, tam úplně dole.
Je to lípa majestátní
a drží si tvar elegantní.
Lípa je symbolem ochrany,
pomoci a lásky
a kolem si volá bělásky.
Bunkry tam stavíme rádi
a jsme při tom kamarádi.

Vstup do stromové říše

Marie Čaňová, 4. třída Školy Březová

Bříza, smrk, javor, lípa,
koukej, začalo svítat!
Utrhla jsem si list ze stromu,
který stojí vedle našeho domu.
Strom je starý víc než dost
a všem je tu pro radost.
A vždy, když se začne stmívat,
popadne mě otázka: „Co ten strom může skrývat?“
Ale už mě volá máma:
„Ráno se ti nebude chtít vstávat!“
Nemůžu nic dělat, je to máma,
jdu se obléct do pyžama.
List si položím na noční stolek
a jdu povečeřet aspoň vdolek.
A když už jdu spát, když už je noc,
cítím takovou zvláštní moc.
Pak můj mozek rozhodne,
že mě něco napadne.
Nenápadně jdu po schodech dolů
k našemu jídelnímu stolu.
Jdu ven, podívám se a nikde nic, tak jdu k tomu stromu blíž.
Podívám se a nikde nic, když v tom na mě spadne míč.
Podívám se a nikde nic, když v tom v trávě vidím klíč.
Vidím ho, protože jasně září,
je to zvláštní v měsíci září.
Ráno, když se vzbudím, je to tady,
uklidím si se vším všady,
do školy se nejde dnes, jenže u stromu je pes.
No nic, maso vezmu s sebou, na svačinu třeba meloun.
Svačinu si zabalím a už ven jdu potají.
Maso psovi hodím daleko hodně,
snad to bude dobře, pro něho i pro mě.
Jdu ke stromu, vidím tam malou díрку,
vypadá jak klíčová, přemýšlím chvilinku.
Klíč strčím tam, cítím to napětí,
co najdu tam, to nemám ponětí!
Už dvířka otvírám, vzácná je chvíle,
když konečně dosáhnu svého cíle.
Stromy jsou do modra, tráva je růžová,
zvířata mluví tam, láva je ledová!
V dálce jsem zahlédla nějakou vesnici,
běžím k ní a přemýšlím, co jsou to za nesmysly.
Čím rychleji jdu, tím je vzdálenější, zdejší prostředí je pro mě čím dál složitější.
Jsem unavená, nohy mě zebou, musím si to vše nechat projít hlavou.
Odkládám to na další den, jdu si nechat zdát krásný sen!

2. kategorie – 4. – 5. třídy – próza

Kouzelná zahrada

Sofie Velecká, 5. třída ZŠ Josefa Bublíka Bánov

Byla jedna malá vesnička a v ní jeden domeček, ve kterém bydlela holčička Vaneska se svým bratříčkem Honzikem a rodiči. Měli malou zahradu, která nebyla jen tak obyčejná. Každý stromeček měl svou vílu, která ho ochraňovala. Jabloňová víla se jmenovala Jablůňka, hrušková Hrušinka, trnková Slivuňka a meruňková Marhulka. Každou noc se víly sešly, povídaly si a tancovaly. Vyprávěly si příběhy, které jim vyprávěly jejich stromy. Žily si tam v poklidu a pohodě, ale to se mělo brzy změnit. Jednoho podzimního dne přijela rodina autem až do zahrady. Z auta vytáhli rýče a krumpáče. Víly se začaly obávat, co se děje, jen aby nevykopali některý z jejich stromů. Jabloň už byla hodně starý strom, o tu se bály nejvíc. Lidé ale začali kopat velkou jámu. Za autem měli vozík a na tom nějaký velký strom. Víly se radovaly, že budou mít novou kamarádku. Co je to za strom, takový nikdy neviděly? Vaneska s Honzíkem radostně pobíhali po zahradě, jen oni tušili, že jejich zahrada je kouzelná, protože občas v noci slyšeli zpěv a brebentění malých víl. Když strom zasadili, zalili, vše uklidili a odešli domů, už se stmívalo. Víly se nemohly dočkat, až se budou moci seznámit se svou novou kamarádkou. Jaké ale bylo překvapení, když večer se sešly všechny na zahradě a nová víla nikde. Seběhli se všechny u nového stromu a pokřikovaly, vílo, vílo, kde jsi? Pak pomaličku vyšla malinká víla, měla žlutou sukénku, byla bledounká, ale moc krásná. Víly se začaly překřikovat jedna přes druhou, kde ses tu vzala, odkud jsi, jak se jmenuješ? Víla pyšně odsekla, já jsem Tulipenka, můj strom je tulipánovník. Ostatní víly se divily, vždyť tulipány jsou květiny, které rostou na zahradě, a ne na stromě. Můj strom je z ciziny a má květy podobné tulipánům. Můj strom je mnohem krásnější než ty vaše, mé kráse se žádná z vás nevyrovná. Víly byly zklamané, že Tulipenka si o sobě tuze moc myslí a s nimi se nekamarádí. Brzy na to přišla zima, celou zimu mrzlo až praštilo a Tulipenka z toho ochořela. Ostatní víly o ni měly velkou starost. Měla teploty a strašně chřadla. Jaro bylo ještě v nedohlednu. Víly zaběhly pro vílu bábu kořenářku ta jim poradila, aby každou noc objímaly tulipánovník i Tulipenku, aby jí nebyla taková zima. Taky měly nanosit kolem kmene nějaká dřívka a staré listy, čím by trošku zakryly kořeny před mrazem, aby tolik nepromrzaly. Naštěstí se počasí za nějakou dobu umoudřilo a přišlo jaro. Vše začalo růst a kvést, radost pohledět. Travička se zelenala, trnečka i jablůňka rozkvetly a i tulipánovník měl dva květy. Byly opravdu nádherné. Tulipenka se všem vilám omluvila a poděkovala za to, že ji zachránily. Už nikdy nebyla pyšná, všem pomáhala a byla to opravdu dobrá kamarádka. A tak si na té zahradě žili a dobře jim tam bylo...

Přítel s kořeny

Gabriela Gregárková, 5. třída ZŠ Suchá Loz

Za devatero horami a devatero řekami je jedna malá vesnička, která se jmenuje Stromovka. Je to vesnice plná stromů. Ať už listnaté nebo jehličnaté, lidé se o ně starají jako o vlastní děti. Je tu ale jeden strom, který péči a lásku od lidí nezná. Je už dost starý, suchý a bez listů, ale žádný z obyvatel o něm neví a nemá ani tušení, že by jim mohl takový strom pomoci.

Jak už jsem se zmínila, vesnice je malinká a všichni se navzájem znají. Jsou taková větší rodina. Jedna z těch pár rodin je rodina Lesníčková. V domě jich bydlí 7 – babička, dědeček, maminka, tatínek a tři

děti. Jedno z dětí je Kristýnka – jediná dcera. Vždy milovala přírodu, ale lidi ji považovali za divnou. Byla totiž stydlivá a taky trochu nemocná – nemyslím rýmu nebo kašel, ale Kristýnka má epilepsii.

Kristýnka byla jeden den domluvená se svou sousedkou Terkou, že půjdou ven, ale to ještě nevěděly, co objeví. Obě milovaly přírodu a zrovna šly na místo, kde byl starý strom zasazen. Jak tento zapomenutý strom poznají? Jsou přece zvyklé na zelené, živé a mladé vypadající stromky, a to tenhle strom opravdu není. Byl ukrytý, proto ho lidé neobjevili. Holky ale ano. Zastavily se u něj a asi minutu hleděly s otevřenou pusou. Kristýnka smutně řekla: „Chudák, musíme se o něj postarat, dát mu vodu, a to hned!“ Obě se rozběhly domů pro nějaké nádoby a pak rychle k potoku naplnit je vodou. Když strom zalily, měla Kristýnka takový zvláštní pocit, jak kdyby se v ní něco probudilo. Potom šly domů, ale nikomu o tom stromu neřekly. Kristýnka chodila každý den strom zalévat, někdy i s Terkou, ale většinou sama.

Asi o měsíc později se zavřela malá škola ve vesnici z neznámých důvodů, což pro Kristýnku znamenalo jediné – bude muset do města mezi miliony lidí. Co známky, učitelé, děti, obědy, co když se jí budou ostatní smát? Do toho se ještě pohádala s Terkou a nemá na nic náladu. Pořád musí myslet na tu školu. Uběhlo pár dní a je to tady – Kristýnce právě zvoní budík. Přišla do kuchyně a hned vidí nadšenou maminku, která říká: „Tak co, už se těšíš? Je to tvůj první den na nové škole, hlavně se neboj, všechno bude fajn.“ FAJN! Přesný opak toho, co se dnes stalo. Jen co prošla dveřmi školy, už viděla nějaké holky něco si šuškat. Sklopila hlavu dolů a šla do své třídy. Tam to ale nebylo o moc lepší. Když konečně škola skončila, Kristýnka šla rovnou domů. Lehla si do postele a plakala. Po chvíli si vzpomněla, že musí zalít strom, tak šla.

Když strom konečně zalila, sedla si k němu a na chvíli přemýšlela. Jak tak přemýšlela, měla najednou takový divný pocit. Vůbec nevěděla, co se s ní děje – bylo jí nějak špatně a po chvíli v sobě uslyšela nějaký zvláštní hlas, který jí říkal: „Ahoj, chci ti poděkovat, že jsi mě zachránila. Tak co ta nová škola? Už sis našla nějaké kamarádky?“ Kristýnka zaskočeně odpověděla: „No... já... já jinde než ve vesnici kamarády a kamarádky nemám. Jenom kolem někoho projdu a už vidím, jak si něco šušká.“ „Vidím, že to nemáš jednoduché. Chtěl bych ti nějak pomoci, ale nevím moc jak. Někde jsem zaslechl, že v životě je důležité být sám sebou a hlavně se ničeho nebát.“ „To je sice hezké, ale se mnou se nikdo nebude chtít bavit, a taky proč? Nejsem hezká, zábavná...jsem k NIČEMU!“ „A DOST! Tohle nehodlám nadále poslouchat. Ty jsi úžasná, zábavná, laskavá – nebýt tebe, už tu nejsem. Tak seber odvalu a zítra si s holkama ve škole zkus popovídat.“ „Dobře, díky, ale už musím jít. Přijdu zítra!“ Kristýnka rychle běžela domů, připravila si věci do školy a šla si lehnout.

Druhý den ve škole to bylo stejné, ale pak si vzpomněla na to, co jí strom řekl. Už byla blízko holek, ale hrozně se bála. Nakonec šla za nimi. „Ahoj holky, jak se máte?“ „No, celkem to ujde. Co ty?“ „Dá se to. Máte někdy v týdnu čas?“ „Asi jo, proč?“ „Nechtěly byste jít ven?“ „Víš, co? Proč ne. Tady je moje číslo. Napišu ti.“ Jedna z holek podala Kristýnce lístek s telefonním číslem. Spadl jí kámen ze srdce. Co kámen – BALVAN! Celý den už se jen usmívala. Poslední hodinu dostala z testu jedničku. Snažila se, aby před holkami nevypadala hloupě. Přišla domů a hned si šla uložit telefonní číslo, které dostala. Pořád nikdo nepíše, tak si to čekání zkrátí tak, že půjde pozdravit strom.

„Ahoj! Chci ti hrozně moc poděkovat za to, cos mi poradil. Holky mi daly číslo a půjdeme spolu ven.“ „To jsem moc rád. Jsem na tebe pyšný! A někdo ti píše. Užij si to!“ „Děkuji, večer přijdu!“ zakřičela Kristýnka a běžela rychle domů. Převlékla se a vyběhla na hřiště, už viděla holky. „Ahoj, no konečně. Už tady čekáme pěkně dlouho.“ „Vážně? Promiňte!“ Holky se spolu daly do řeči, že jim to všem strašně uteklo. Když už byl čas jít domů, všechny se rozloučily a každá šla jinou cestou. Kristýnka šla ještě všechno říct stromu a pak šla nadšená spát.

Ve škole se dívky každou přestávku smály na chodbě, povídaly si a staly se z nich celkem rychle výborné kamarádky. Jak už jsem dávno řekla, s Terkou se pohádaly a od té doby se ani nepozdravily. O stromu věděly jen ony dvě a slíbily si, že se o něm nikdo nedozví. Terka každý den ve škole sledovala, jak se Kristýnka baví a ona byla sama. Asi o tři měsíce později se rozhodla, že o stromu řekne celé vesnici

a taky to udělala. Jeden z vesničanů řekl: „Jestli je to pravda, tak nám strom ukaž.“ Terka je zavedla ke stromu a všichni se zděsili, co to ve vesnici mají. Kristýnka o ničem nevěděla, ale když z viděla z okna, jak lidi drží v ruce pilu, okamžitě všeho nechala a běžela rovnou před strom. „Co to děláte?! Co vám ten strom udělal, že ho ničíte?!“ „Nepleť se do toho, ty nevidíš, jak je starý? Je to ostuda celé vesnice!“ „Jak vy, milovníci stromů, můžete něco takového říct? Ani nevíte, co to je!“ „Strom?“ „Ne, tohle je můj KAMARÁD, který mi celé dny pomáhá. Nebýt jeho, ve škole jsem bez kamarádů a se špatnými známkami. Nebýt jeho, radost je v mém životě jako cizí slovo. Takže vás žádám, položte ty pily a začneme se o něj starat tak, jak o ty ostatní stromy. Myslíte si, že kdyby se o ně nikdo nestaral, že by vypadaly stejně hezky jako teď? NE! Vypadaly by jako on.“ Když to dořekla, odešla domů a tajně sledovala z okna, co se bude dít. Lidem došlo, že Kristýnka má pravdu a že je dobře, že si našla ve vesnici své místo, kde se cítí dobře. Strom nechali stát a začali se o něj společně starat stejně, jako o ostatní stromy. I když k nikomu jinému už strom nepromluvil, díky Kristýnce se stal součástí Stromovky a vypadal jako všechny ostatní stromy. Pro Kristýnku ovšem znamenal mnohem víc, než jen obyčejný strom. Byl pro ni místem klidu, porozumění a dodával jí odvalu – přesně to totiž stromy dokážou, pokud jim člověk naslouchá.

Stromy a jejich podoby

Bára Svobodová, 4. třída ZŠ Suchá Loz

Ahoj,

jmenuji se Bára a mám velmi ráda stromy. Je mi jedno v jakém ročním období, protože jsou krásné pořád. Za domem mého dědečka a babičky roste stará třešeň. Je to můj nejoblíbenější strom z celé zahrady. S každým ročním obdobím se mění a je stále na co se dívat.

Na jaře, když začíná sluníčko hřát, třešeň se probouzí po zimním spánku. Nejdřív se na ní objeví malinké zelené lístky, a pak spousta krásných růžových květů. Vypadá jako víla, tančící uprostřed zahrady. Láká mě svou opojnou vůní. Líbí se mi, jak kolem ní poletují bzučící včelky a opylují ji.

V létě vypadá zase jinak, její hustá koruna je plná zeleného listů. Dává mi stín, takže si pod ní můžu číst knihu nebo si hrát. Lísty krásně šumí ve větru, jako by mi něco povídaly. Na větvích se houpou ještě zelené třešinky, které postupně dozrávají, až jsou červené a sladké a my je můžeme trhat a jíst.

S přicházejícím podzimem to je teprve paráda. Lísty třešně se zbarví do všech možných barev – do žluté, oranžové, červené a taky hnědé. Z dálky třešeň vypadá jako plamínek ohně. Postupně začínají lístky padat k zemi a já sleduji jejich barevný tanec. Mám ráda šustění napadaného listů, když se po něm procházím.

A nakonec přichází na řadu zima. Třešeň má všechny větve zasněženy bílým sněhem a vypadá jako z pohádky. Líbí se mi třpyt sněhu v záři slunce a taky visící rampouchy, které se zdají jako skleněné meče.

S každým ročním obdobím přichází vždy něco nového a krásného.

Strom přání

Kateřina Konečná, 4. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště

Před mnoha, mnoha a ještě víc, než mnoha lety vlivem nějaké zlé moci začaly z nebe padat hvězdy a země předků, kdysi teplá a čistá plná bohatství a krás se ponořila do chladu temnoty. Bez slunce nebyla potrava, tak se země zmocnil hladomor a zvířátka byla vydána nové zlé hrozbě zkázy. Mnoho jich nepřežilo, ale některým se to podařilo. Jedním z nich byl mladý sameček vačice. Ten vyhledal jeskyni padlé hvězdy, myslel si, že je tam sám, ale ve hvězdě se schovala další mláďátka. Kdyby se řídila vlastními

instinkty, tak tak by se spolu požrala navzájem, ale zvířátka tušila, že tam s nimi ještě něco je, co jim pomáhá, a tak nějak věděla, že si musí navzájem pomáhat chránit se.

V koutku jejich úkrytu začal vyrůstat krásný výhonek. Zkáza se blížila a zdálo se, že již není úniku. Tváří v tvář zkáze pak zvířátka téměř bez naděje nad rostlinkou vyslovila to jedinečné a nesobecké přání, aby všechna zvířátka přežila. Ten zázrak se skutečně stal a zkáza, která přinášela neštěstí a smrt, zemi opustila.

V tom místě, kam kdysi hvězda dopadla, tam kde zvířátka vyslovila svá přání, se zrodila tradice Pránoce. Tam, kde se předkové o tu malinkou rostlinku starali, vyrostl z té malinké rostlinky díky jejich péči po mnoha, mnoha, mnoha, a ještě víc než mnoha letech krásný strom přání. Kolem něj, potom vyrostl domov zvířátek, chráněné město, kde se všichni naučili používat přírodu a vybudovali tam dokonalý ráj. V nitru kráteru po padlé hvězdě pomocí stromu přání společně vytvářeli domovy pro zvířátka všech tvarů a velikostí, která tam spolu žijí v míru. Pro všechny tam platí jedno prosté pravidlo: Nejezte se navzájem. Město je pro zvířátka jediným bezpečným místem. Vysoké stěny kráteru je chrání před nebezpečím, které se za zdmi skrývá. Nebezpečnou divočinou je to místo, kam by se vydal jenom blázen. Za zdmi je hřbitov, kde vládne jen zkáza a kde se každý tvor promění v krvežíznivou šelmu. Pár se jich tam vydalo, ale žádný z nich se už nevrátil zpátky. Zvířátka ale v kráteru spolehlivě chrání strom přání, a proto ho musí ctít a každoročně slavit Pránoce. Když jsou spolu, nikdy je nic neohrozí. Komu by se chtělo ten ráj opustit?

Jednoho dne přišla Bety Ocásková a říkala: „Jsem expertka na divočinu, utekla jsem z chráněného města, tak pojďte. Mám tam různá překvapka, právě jsem narazila na gorilu.“ Říká a ukazuje na plyšáka. „Musíme být ale hodně opatrní. Gorily mají skvělý zrak a jsou velmi mrštné. Teď pozor, za tímto kamenem se usídlil nejedovatější had,“ a ukazuje na svoji ponožku. „On mě uštknul!“ Pak potichu přijde její máma a říká: „Já tě takovou dobu všude hledám, kdes byla?“ Bety Ocásková řekla: „Byla jsem na výpravě v divočině.“ A podívala se na Gorilu a ponožku. Máma jí řekla: „Pojď dolů z toho stromu,“ ale Bety jí odmlouvala a řekla: „Mami, ty jsi jediná vačice, která se bojí výšek.“ Máma začala mluvit o stromu přání a o tom, že se blíží Pránoce. Bety si uvědomila, že si musí vymyslet nějaké přání.

O Pránocích se všechna zvířátka shromáždila u stromu přání. Prezident Plazivoun řekl, všem, že si každý může přát jedno přání a utrhnout přitom ze stromu jeden květ, pak ještě dodal, že na stromě musí jeden květ zůstat. Tak si každý něco přál. Rodiče Bety Ocáskové chtěli televizi. Bety byla nespokojená, protože čekala něco jiného. Tak se znovu vydala ke stromu přání, utrhla poslední květ a přála si, aby v džungli začalo sněžit. Když začalo sněžit, měla radost, ale hned ji to začalo mrzet, protože se všichni klepali zimou. Tak šla znovu ke stromu přání, ale ten byl seschlý.

Tak se Bety vydala s panem Plazivounem na cestu za novým výhonkem stromu přání. Cesta byla mrazivá a děsivá, dokud si Bety nezačala zpívat. Pak jí pan Plazivoun začal vyprávět, kam až půjdou. Budou se muset prodat černočernou roklí přes vodopád a přes páchnoucí bažinu. U černočerné rokle na ně číhali chladnokrevní vlci a v propasti u vodopádu byly masožravé piraně a jedovaté pralesničky. U bažiny byly děsivé opičky. Až došli na konec světa, tak viděli duchy vyhynulých zvířátek a museli se usmířit se zlým duchem, který jim dal nový výhonek stromu přání. Pak šli zpět přes černočernou roklí, přes páchnoucí bažinu a přes vodopád, zasadili výhonek stromu Přání a vše bylo zase jako dřív.

3. kategorie – 6. – 7. třídy – poezie

Stromy v zahradě

Štěpán Kodrle, 6. třída ZŠ a MŠ Traplice

V zahradách stojí krásné stromy,
ptákům slouží jako domy.
V korunách stromů si ptáci hnízda stavějí,
tu pírkem, tam stéblem, vše společně snášejí.

Když zjara stromy rozkvetou,
včely na květy usednou.
Nektar a pyl z květů sbírají,
v úlu z nich med dělají.

Na podzim, když ovoce dozrává,
zahradník úrodu do koše dává.
I stromy rády po těžké práci odpočívají,
proto pustí listy dolů a usínají.

A když do zahrady přijde paní Zima,
stromy odpočívají a je jim prima.
Takhle vypadá rok stromů ve zkratce,
stromů, co máme zasazený v naší zahrádce.

Veverka na stromě

Nikola Zderčíková, 6. třída ZŠ a ZUŠ Dolní Němčí

Za naším domem velký smrk čouhá,
mezi větvíčkami někdo kouká.
Je to Veverka!
Skáče po stromech sem a tam.

„A mám tě!“
Chytil jsem tu Veverku,
tu malou potvůrku.
V noci mě strašně ruší,
když oříšky o sebe buší.

Tak jsem ji vzal
a na nejbližší strom jsem ji dal.
Veverka si strom oblíbila,
hnízdo si v něm udělala,
na tuhou zimu se připravovala.

Ex libris

Adéla Habartová, 15 let, ZUŠ Uherské Hradiště

Život stromů

Adéla Pokorná, 6. třída ZŠ Josefa Bublíka Bánov

Když jsem byla hodně malá,
myslela jsem, že stromy zde stojí odpradáвна.
Och, jak naivní jsem byla,
než to tajemství mi škola odhalila.

Botanika není složitá věda,
ani tady však bez semínka
žádná rostlina ránu nedá.

Vlivem zemské gravitace a jiných vnějších vlivů
semínko ze stromu spadne, dostane se pod hlínu.
Z malinkého semínka
si prorazí cestu slabá rostlinka.

Díky teplu ze slunce a vodní lázni
rostlinka roste – do výše i šíře blázní.

Jak dokola slunce s mraky chodilo,
po letech stonek zdřevnatěl,
pod zemí vše silně zakořenilo.

Na jaře koruna stromu listy obrašila,
aby na podzim zelenou hřívu zase na zem položila.
Ten koloběh strom opakoval neustále,
v létě vrhal stín a v zimě provozoval spánek.

Pod svou korunou zažil mnohé lidské světy,
kočárky, děti, milence, rodiče i kmety.

Obdivuhodný je jejich věk,
některé stromy žijí i tisíce let.
Jejich dlouhověkost často naruší
lidé, škůdci, nemoci i kvalita ovzduší.

A tak není divu, že život stromů věrně odráží život

Adéla Koničková, 13 let, ZŠ Josefa Bublíka Bánov

3. kategorie – 6. – 7. třídy – próza

Postřehy z mého života

Karolína Hana Kováčová, 7. třída ZŠ Radomyšl

Dovolte, abych se představil. Jsem dub zimní, který se se hrdě rozhlíží kolem sebe nad jednou malou jihočeskou vesnicí hned na kraji malého lesíku. Všude v okolí jsou nádherné louky, které jsou pravidelně kosené, drobná políčka s různými plodinami i několik remízku a samozřejmě již zmíněný smíšený lesík. Jak vidíte, k pohodlnému životu mně i všem ostatním obyvatelům přírodně prostředí. Měl bych začít asi tím, kde jsem se tu vzal. No, abych se přiznal, sám ani nevím, to víte, kdo by si to pamatoval tolik let. Ale faktem zůstává, že jsem asi zapomenutý žalud, který si na toto místo schovala buď nějaká zapomět-livá veverka zrzeka, nebo mě tady upustil nějaký létající obyvatel lesa.

Ale abych začal hezky od začátku. Jak už jsem řekl, na začátku byl jeden jediný zapomenutý žalud. Celou zimu jsem se tvářil nenápadně, schovával jsem se před všemi, abych na jaře konečně mohl ukázat, co všechno umím. Konečně jsem začal klíčit a věřte mi, nebylo to úplně jednoduché. Ale podařilo se a já mohl každý rok o něco vyrůst a mohutnět. Měl jsem štěstí, všechny nepříjemnosti se mi vyhýbaly, a tak jsem po mnoha desetiletích dorostl do podoby, jakou mám dnes. Jsem největší a nejmohutnější strom z celého okolí. Proto mě také všichni s láskou a úctou navštěvují, rozmazlují mne, ale také využívají mých služeb.

Na jaře si v mých kořenech udělala noru králice Bohunka. Netrvalo dlouho a v jejím doupátku se objevila jednoho dne čtyři malá droboučká králíčátka. Bohunka se o ně láskyplně starala, a tak zanedlouho bylo u mě v podzemí docela veselo. Králíci pořád vesele poskakovali, hráli si spolu, Bohunka o ně pečovala a mohli tedy brzo opustit svůj teplý pelíšek a vydat se do širokého světa za lepším, vždyť všude bylo čerstvé trávy dost a dost. Ale přece jenom se ke mně rádi vraceli, domů do nory, do bezpečí a tepla. Jednoho dne se na větví objevil chuchvalec uschlé trávy, položený do hnízda spleteného z větvíček. Nestihl jsem si ani všimnout, kdo by chtěl být tím novým nájemníkem. Budu nenápadně pozorovat, však se to dozvím.

Na nedalekém prostranství, blízko trnkového remízku, si na zemi postavil hnízdo strnad František se svou partnerkou Lucinkou. Musím tedy přiznat, že stavění hnízda ponechal na své partnerce, která se toho ráda ujala. Z chmurné nálady mi pomáhal jejich častý zpěv připomínající volání „cik“ a „cr.“ Netrvalo dlouho a v jejich hnízdečku se brzy objevila tři kropenatá vajíčka, a za čtrnáct dnů se začala z hnízda ozývat nesměle holata. A rodičům nastal ten správný shon. Pořád hladovým mláďatům nosili hmyz, pavoučky, žížaly, a také semena trav a obilovin. A to si představte, že si to Bohunka s Františkem každý rok zopakují celkem dva–třikrát.

Kousek od nich si na zemi udělal své hnízdo další obyvatel luk a remízku – chrástal polní Josef a paní chrástalová Alžběta. Abych vám řekl, vypožadoval jsem jejich zajímavý životní styl. Pepa se doma moc nezdržuje, po krátké době, která trvá jen několik dní, Bětušku opouští a vydává se na zálety. A jeho hodná žena se stará o právě snesená vajíčka a pak i o drobotinu. A že jich tedy má! Není výjimkou, že kolem Bětušky pobíhá i deset mladých. No, nemá to holka jednoduché.

Právě jsem si všiml, že nedaleko mne si vyhlídla místočko srnečka Vendulka a zanechala tam svůj poklad. Právě narozeného malého srnečka. Leží pěkně přikrčený ve vysoké trávě a ani nedutá. Vendulka za ním pravidelně dochází a dává mu napít. Nebude dlouho trvat a mladý ji bude doprovázet.

Abych tady nebylo takové krásné ticho a mír, přiletěli na mou větev vrabci polní. A hned se začali mezi sebou hašteřit. Přeletovali z jedné větve na druhou, čepýřili se a také se pěkně mezi sebou poprali. To

by tak ještě scházelo, aby se tady usídlili nadobro. To by bylo hned po klidu a pořádku. Ještě štěstí, že do nedaleké vesnice je to jen pár kroků a vrabci dávají přednost blízkosti lidských příbytků a zahradám. Jak sem rychle vtrhli, tak také rychle zase odletěli a náš klid se mohl vrátit.

Porozhlédl jsem se po nejbližších polích, a co jsem neviděl. Od loňského roku jsem poznal moji dobrou známou myšku Hryzku. Mám velkou radost, že se jí podařilo nedaleko mých kořenů v podzemní noře přezimovat. Jsem opravdu moc rád, že je tu zase a jak jsem očekával, už shání něco dobrého k snědku. Asi budou nedaleko i její děti, letošní další generace. Musím si dát dobrý pozor a všechno pěkně vyzorovat. To víte, jako nejstarší, a hlavně největší starousedlík, musím mít přehled.

Musím vám prozradit, že včera mě navštívil z lesa náš doktor. Pořádně mi proklepal kmen i větve a odstranil všechno, co by mohlo být pro mne nebezpečné, všechny broučky a larvy, kteří by mohli poškodit mé zdraví. A mám takový dojem, že jedna z dutin v mém kmeni v něm zanechala dobrý dojem. Asi se brzy stane dalším obyvatelem našeho království. Že jsem ještě neřekl, kdo to je? No, přeci náš ochránce doktor strakapoud velký Honza. Už se těším, že lékařskou péči budu mít pravidelně.

Jaro se pomalu chýlí ke svému konci, přibývá teplých dnů a já si začínám všimát, že na nedaleké louce poletuje stále více a více pestrobarevných motýlů. Občas některý zaletí až ke mně a porozpráví mi všechny novinky, které při svém létání zaznamenali. Na rozdíl ode mne jsou každou chvíli někde jinde, a tak mají novinek dost a dost. Mám tedy informace z první ruky a dovídám se, co je nového v nedaleké vsi, jak se daří všem známým i neznámým u nedalekého rybníka za vsí, co se chystá na středověké tvrzi, která je středem kulturního dění v celém okolí. Jsem rád, že mi všechno pěkně vyzvoní a mohu se připravit na další události, které jistě přijdou. Ostatně většina z nich se odehrává v létě každý rok. To jsou různé slavnosti a oslavy a pak i já se stávám oázou klidu pro některé místní obyvatele. Rádi zavítají pod můj stín v parném létě do klidu a pohody. Mohu tedy pozorovat, kdo z místních má další generaci v kočárku, protože rády sem zavítají i maminky s kočárky, aby jejich robátka se mohla pěkně v chládku rozvalit ve svých kočárcích a užít si té omamné vůně, která je všude kolem. Také starší si chodí rádi posedět na lavičku, kterou sem nedávno dal jeden z šikovných řemeslníků z vesnice. Vždyť také v dětství se tu něco naspal v kočárku, potom, když povyrosl, tady s ostatními dětmi ze vsi pořádali různé dobrodružné výpravy, pak sem vodil svoji vyvolenou slečnu na procházky a teď.... teď připravil pro své prvorozené dítě místo, kam se svou maminkou mohou zajít si odpočinout od každodenního shonu. Mám takový pocit, že lavička u mého kmene začíná psát další kapitolu mého života.

Blíží se podzim a někteří obyvatelé lesa už začínají zjišťovat, jak to bude letos s mými žaludy. Minulý týden se tu byla podívat veverka Zrzečka a musím říct, že kontrola byla velmi důkladná. Hopkala z větve na větev sem a zase zpátky a trvalo jí to hodně dlouho. Se svou obhlídkou byla spokojena, a tak se mohu těšit na její brzkou návštěvu, aby si udělala zásoby na zimu. Možná, že nedaleko zase zapomené nějaký ten žalud a vyrostle tady v blízkém okolí nějaký můj syn. A určitě nebude jediná, koho mé žaludy budou zajímat. Každý rok mě také navštěvuje divoké prase Vendelín s celou svou rozvětvenou rodinou. Mohu jen pozorovat, o kolik dětí se zase jejich rozvětvená rodina rozrostla. Na jejich se příchod se moc netěším. To víte, rozryjí, co se dá. Ale zase mě zbaví různých nežádoucích kořínků a provzdušní mé okolí. A tak musím ty jejich nájezdy vydržet.

Bude brzy zima, mé listy se pomalu jistě vybarví do zlata a na zemi vytvoří pořádnou vrstvu. V té najdou úkryt před mrazem a sněhem další mí známí. Určitě se dostaví ježek Bodlinka se svou rodinou a zavrtá se do mého listí, kde má teplo a bezpečí a prospí tady celou tu chladnou zimu. I já si odpočinu a budu se připravovat na nové jaro a všechno to zase pěkně začne nanovo. Možná se objeví i další budoucí obyvatelé a já budu moci objevovat zase něco nového a zajímavého. Už teď se na to těším!

Čas rychle ubíhá a já si uvědomuji, že jsem vám nepředstavil všechny, kteří v mé blízkosti bydlí, nebo mě jen navštěvují. Musím se přiznat, že by to byl pořádně dlouhý seznam. A také jsem vám neprozradil – musím uznat, že z ryzí skromnosti – jak mi tady říkají.... Jsem dub zimní, kterému tady říkají Nádherný.

Lípa bratrství

Adam Hnilička, 7. třída ZŠ Josefa Bublíka Bánov

Z malých semínek v zahradnictví vypěstovali lípy. Bylo jich tam deset. Každá chtěla mít svého majitele. Chtěla růst, vonět a dělat radost.

Každá měla jiný sen o své budoucnosti. Jedna chtěla být uprostřed parku a dělat ozdobu pro kolemjdoucí. Druhá chtěla stát u cesty, aby jí vítr z aut foukal korunu. Třetí chtěla být v zahradě školy a hlídat děti pod svou korunou. Čtvrtá chtěla růst na farmě mezi zvířaty. Pátá chtěla růst na zámku. Každá měla sen, až na jednu. Když se jí ostatní zeptaly, kde chce růst, tak nevěděla. Ostatní lípy se smály. Byla nešťastná. Den co den řešila, kde by chtěla růst.

Jednoho dne přišel do zahradnictví muž. Prohlížel si lípy. Každá se usmívala svou korunou a stály rovně. Najednou muž řekl, že chce tu vlevo vzadu. Lípa jen zvedla korunu, aby se podívala, co je to za muže. Lípy si šeptaly: „Vždyť to je ta, co neví, kde chce růst.“ Teď je její budoucnost v rukou nějakého muže. Korunou se jí honilo tolik myšlenek a otázek.

Rozloučila se se svými sestrami. Muž ji se zahradníkem naložil do auta a jel. Cesta nebyla tak dlouhá. Lípa se bála. Najednou auto zastavilo. Jen se ozvalo: „Holka, jsi doma.“

Sedm schodů od silnice a pomyslná čára. To je můj domov. Oněch sedm schodů od silnice a pomyslná čára je místo, kde se setkávají Češi a Slováci na Československé hranici. A ve stínu mé koruny udržují své přátelství. Zasadili mě na počest vstupu České republiky do Evropské unie. Díky tomuto místu jsem dostala jméno Lípa bratrství.

Nečekala jsem, že budu tak důležitý strom. Mou budoucnost a obavy vyřešil jeden člověk. Teď dělám radost všem, kdo se u mě zastaví, nebo se na mě podívá z okénka auta, jak projíždí.

Kdyby lípa mohla vyprávět

Tadeáš Týllich, prima Gymnázium Uherské Hradiště

Je listopad, právě mi odpadlo poslední listí. Je to období, kdy často vzpomínám na léta, která jsem zažila.

Abych se vám představila, jsem Lípa srdčitá. Je mi už téměř pět set let. Zasadil mě mladý sedlák, jehož jméno už si nepamatuji a právě jemu jsem vděčná za to, že mohu s nadhledem sledovat vaše lidské příběhy. Vyrostla jsem v malé vesničce, na náměstí, poblíž kostela. Zažila jsem už mnoho šťastných, ale i smutných příběhů. Například jsem od místních krajanů zaslechla, že se odehrála jedna z nejslavnějších bitev na území Česka, konala se prý u Brna. Také v létě, na lavičce pode mnou, rádi sedávali zamilovaní, to jsem se vždy nejvíce rozzářila. Jako rozkvetlá prý vypadám hodně romanticky. Koneckonců, kde by se měli jinde scházet, když mám listy ve tvaru srdíčka. Mé květy jsou taky velmi dobré na čaj. Potěšilo mě, když je lidé sesbírali a tím si na mě potom v zimním období určitě vzpomněli. Stejně tak mě udělalo dobrou náladu i to, že se na mně houपालy malé děti na houpačce, kterou jsem měla upevněnou na větvi. Vždy jsem si přála, ať děti nikdy neodejdou domů. Bohužel vždy odešly, ale zítra se zase vrátily. Na co bych ale ráda zapomněla, tak na válku, kdy na mě mířilo několik tanků a vojáků se samopaly. V tyto okamžiky jsem se o sebe opravdu bála. Naopak nemůžu přestat myslet na vznik České republiky. To, že se rozdělilo Československo, někoho potěšilo a někoho naopak méně. Ale to je tak se vším. I se mnou. Někdo je rád, že vrhám stín, někdo by mě za to nejraději pokácel. To se ale nestane. Jsem hrdá na to, že jsem národním stromem Čechů, Slováků, ale i Slovinců.

Slyšela jsem, že se lípy dožívají až tisíce let. Proto jsem zvědavá, co mě ještě za můj zbývajících, dlouhý život potká.

Příběh stromu

Jaroslav Klabačka, 7. třída ZŠ Hluk

Jsem strážce lesa. Největší, nejstarší dub v okolí. Mé větve se rozkládají do široka, poskytují stín, útočiště před deštěm, domov pro mnoho životů. Můj kmen je tak mocný a široký, že ani ty bys ho nedokázal sám obejmout. Mé kořeny jsou hluboko, hluboko pod povrchem země, pevně spjaté se skálou, která byla mým prokletím i mou spásou. Můj život začal před mnoha lety, kdy jsem jako malý semenáček zapadl do malé skuliny v kamenech na malém skalnatém pahorku. Mým štěstím bylo, že ve skulině jsem mohl nerušen nikým a ničím růst a slít. Mým prokletím bylo, že skála nechtěla pustit mé malé kořínky hlouběji. Bojoval jsem s ní o každý možný kousek, tak důležitý pro můj život. Spílal jsem jí, proklínal a ona byla stejně nemá a neústupná dlouhé roky. Ale já to nevzdal, mé kořeny hledaly každou skulinu a dál a dál jí prorůstaly a zároveň pevně objímaly.

Dlouho jsem ji nenáviděl, ten hrubý a studený kámen, až do jednoho dne. Pamatuji si to, jako by to bylo včera, i když od té doby uplynulo mnoho zim. Přišly jarní deště, ale ne takové jako obvykle, mnohem prudší, delší, až se zdálo, že snad nikdy nepřestane pršet. Zem kolem mého pahorku už nemohla pojmout víc vody. Tvořily se potůčky a říčky tam, kde nikdy nebyly. Pak přišla pohroma. Silný vítr, který nám zprvu trhal a rval první jarní listy z větví, si pak bral i ty větve. Byl tak silný, že začal vyvracet stromy. První padly smrky, jejich plytké kořeny nedokázala země nasátá vodou udržet. Pak přišla řada i na nás ostatní. Vítr mi trhal větve, můj kmen praštěl, až jsem se bál, že se zlomí vedví. Mé kořeny ale držela skála a nehodlala je jen tak pustit. Držela mě na mém skalnatém pahorku pevně, a tím mi zachránila život. Vítr pustošil můj kousek země tři dlouhé dny. A když ustal, své okolí jsem nepoznával. Tolik stromů mu padlo za obět. Hleděl jsem na ně ze svého malého pahorku a litoval svých přátel. Od toho dne jsem již skálu pode mnou neproklínal, byla víc mým přítelem, než cokoliv jiného.

A tak jsem mohl dál růst a mohutnět. Mé větve zabíraly víc a víc prostoru. Tolik života se v nich ukrývá. Od těch nejmenších broučků až po velkého výra sedávajícího na silných větvích, strážícího okolí. To-lika generací veverek, pobíhajících po mé koruně, jsem za svůj život poskytl útočiště i hřiště pro jejich ztřeštěnosti. Tolik ptáků v mých větvích odchovalo potomstvo. Zažil jsem mnoho zim, kdy my stromy zpomalíme tok mízy, odpočíváme a připravujeme se na návrat jara, kdy všechnu svou sílu a energii vložíme do svého růstu a růstu našich semenáčků. Tolik dětí jsem vypustil do světa v naději, že každé z nich najde své místo a zapustí své kořínky na bezpečném místě. Tak jako se to podařilo mně. Jsem strážce lesa, němý svědek minulosti a s nadějí pro své děti vzhlížející k budoucnosti.

Houpačka

Tomáš Maňásek, 7. třída ZŠ a MŠ Traplice

Každé léto jsem jezdíval k dědovi. V zahradě rostla krásná velká jablona s výbornými jablky. Babička z nich dělala skvělý štrůdl. Když jsem tam letos přijel, tak namísto jablůňky bylo jen prázdné místo. Nedokázal jsem pochopit, proč to ten děda udělal. Ale později mi povyprávěl proč. Jablůňka byla stará a nemocná, ale i přesto mi to bylo líto.

V den mých narozenin mě čekalo velké překvapení. Po sfouknutí svíček na dortu mně zavázali oči a vedli mě na pole za domem, kde jsem na třešni uviděl zavěšenou dřevěnou houpačku. Šel jsem ji hned vyzkoušet! Měl jsem pocit, že lítám až k nebesům. Pak jsem si všiml nápisu: dnešní datum a věnování od babičky a dědy. V tu chvíli jsem pochopil, že houpačka není kupovaná, ale je vyrobená.

Chtěl jsem znát všechny podrobnosti, tak mi děda prozradil, že je to houpačka z mé jablůňky. Houpačku jsem si oblíbil stejně jako jablůňku a houpal jsem se na ní pokaždé, když jsem u dědečka a babičky byl.

Roky ubíhaly a já jsem na houpačku zapomněl.

O několik let později se mi narodil syn. Když jsem s ním jel k mým prarodičům, tak si všiml mé staré houpačky. Hned ji šel vyzkoušet. Měl jsem radost a vzpomněl jsem si na dětství. Povyprávěl jsem mu, jak vznikla. Můj syn si oblíbil houpačku stejně jako já.

Strom přání

Tereza Sojáková, 12 let, ZŠ Polešovice,

Úterý 22. listopadu

Včera byly moje narozeniny! Už mi je oficiálně třináct. I když jsem se toho věku nemohla dočkat, stále se cítím stejně. Pořád jsem to já, osamělá, v dětském domově, za přátele mám stromy (jak ubohé, že ano?). To si o mně myslí každý, koho s tím seznámím. Ale za svůj život jsem se naučila, že se nikdy nikomu nezavdčím. Ať se snažíš jakkoliv, vždy si někdo najde něco, co mu bude vadit. Tak proč nebýt sama sebou? Každopádně, teď jdu do lesa a ještě musím dohnat učivo za poslední měsíc. Hodně jsem zameškala.

Čtvrtek 15. prosince

Páni. Úplně jsem na tenhle deník zapomněla! Od té doby se toho fakt hodně změnilo. Vykáceli mi můj oblíbený les, kde jsem trávila všechn svůj volný čas. Mám v sobě takový vztek. Nechápu proč. Proč se mi vše kazí? Nestačí, že stále nemám svou rodinu? Že nemám své bezpečné místo? No, pokud mi to paní vychovatelka dovolí, půjdu se podívat někam dál.

Úterý 20. prosince

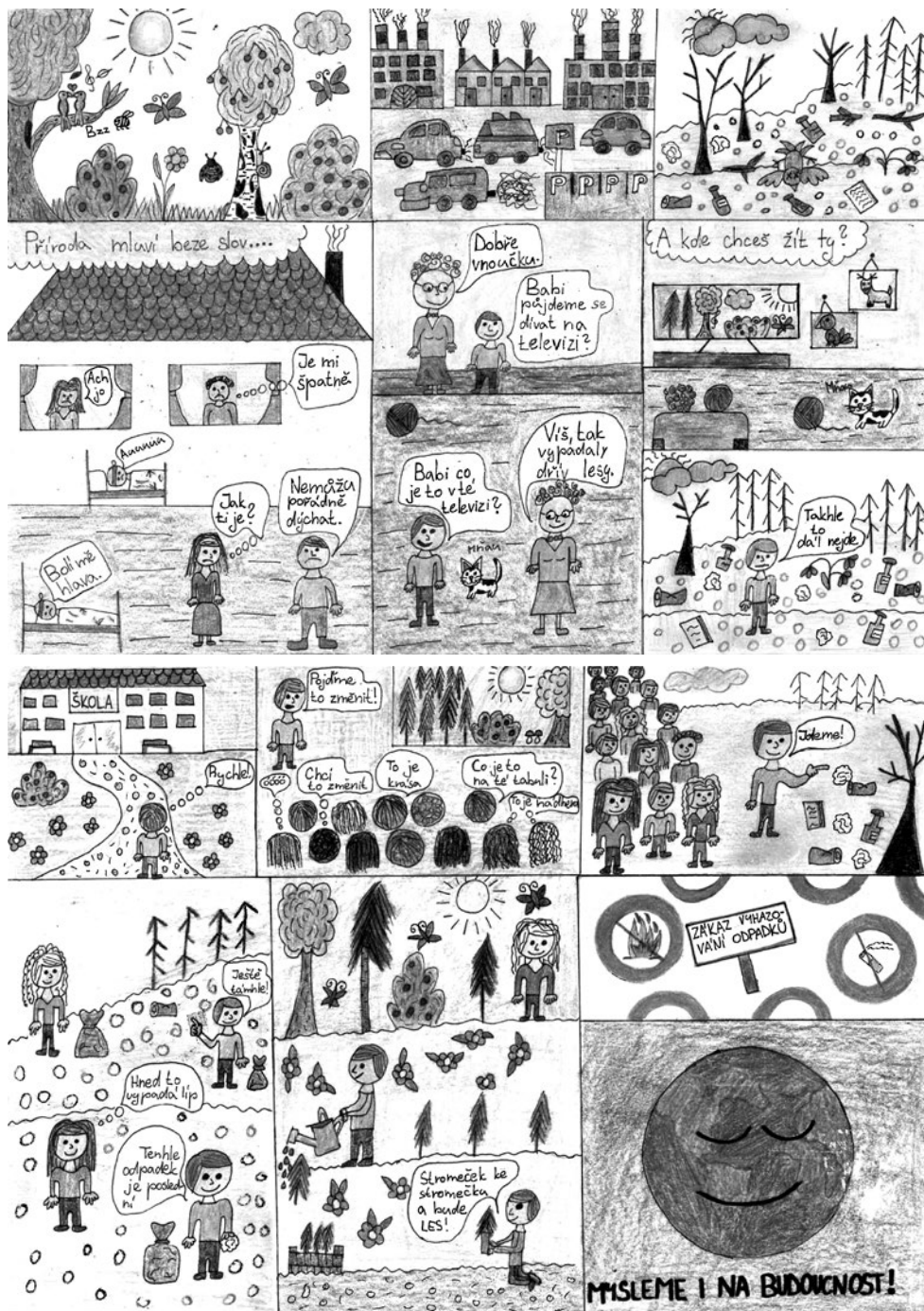
Našla jsem to! Našla jsem překrásný park se spoustou stromů a květin. I když je každým dnem větší zima a paní vychovatelka s mými „výpravami“ nesouhlasí, stejně mým řečem, jak moc teplo se obleču, podlehně. Každý den si stromům vylévám srdce, jak moc si přeji na Vánoce být s rodinou.

Sobota 24. prosince

Dnes je Štědrý den. Stále ale neztrácím naději a věřím, že zázraky se dějí. Už je po večeři a po rozbalování dárků. Právě ležím v posteli se slzami v očích. Nemají se o Vánocích dít zázraky? Alespoň už vím, že je na čase přestat věřit pohádkám a smířit se s krutou realitou. Dobře, беру zpět, co jsem napsala. Právě mi paní vychovatelka oznámila, že si mám sbalit věci, že do třiceti minut je tu moje nová rodina! Takže ano! Zázraky se opravdu dějí. Stromy přání existují! A já budu mít ty nejlepší Vánoce na světě! Před mým odjezdem ještě ale půjdu do parku. Strávit poslední svou chvíli tady, dokud neodjedou stovky kilometrů daleko.

Natalie Krutá, 14 let,
Gymnázium Uherské Hradiště

Aneta Kočířová, 7. třída ZŠ a MŠ Tupesy

4. kategorie – 8. – 9. třídy – poezie

Hrušeň, která dávala

Štěpánka Šuránková, 8. třída ZŠ Polešovice

Inspirováno příběhem O stromu, který dával – od Shela Silversteina

Kdysi dávno jeden strom
ze semínka vyrostl,
hrušeň on se jmenoval,
mechem teplým porostl.

Malý chlapec každý den
chodil k hrušni rád,
na schovku a na honěnou
mohl si s ní hrát.

Hrušeň byla s chlapcem šťastná,
s malým chytrým kloučkem,
na trávníku pod nebičkem,
z černých ptáků hloučkem.

Jenže jak čas plynul,
velký chlapec rád
nechodil už k hrušni
své dětské hry hrát.

Jednoho dne ovšem
přišel chlapec znovu,
posadil se do trávy
a zašeptal stromu.

„Milá hrušeň, nechci
s tebou už si hrát,
já chci pro svou ženu
pence vydělat.“

Hrušeň řekla: „Seber plody
a vše potom prodej,
peněz budeš mít dosti,
se ženou radost měj.“

Jenže, jak čas plynul,
už muž velký rád
nechodí své oblíbené
hříčky prožívat.

Jednoho dne ale
přišel chlapec k stromu,
posadil se do trávy
a promluvil k němu:

„Milá hrušeň, nechci
svůj čas trávit zde,
potřebuji velký dům,
jak jenom to jde.“

A strom na to odpovídá:
„Vem si větve mé!
Z těchto větví uděláš si
dům až do nebe!“

Kdysi malý, chytrý hošík
pilku si bere,
silné větve ořezává,
pak je sebere.

Ubývaly týdny,
pak rok za rokem,
muž ve středním věku
sedá pod stromem.

„Och, má hrušeň milá,
mám už všeho dost,
potřebuji loďku,
zahnat svou starost.“

Potom hrušeň odpoví mu:
„Uřež si můj kmen,
loďku hezkou udělej si,
odpluj v jinou zem.“

Pán starší se zaraduje,
kmen odřezává,
se svou loďkou z něho
v dálku odplouvá.

Po letech tam na trávníku
stařec postává,
vedle něho, tam, kde stojí,
pařež povídá:

„Já už nemám vůbec nic,
co bych mohl dát,
ale počkat, starče,
nemusíš zde stát!“

Jsem jen pařež, to je
pravda, ale přece jen
na sezení pořád
jistě dobrý jsem!“

A tak stařec sedí
na pařezu hrušně,
oba jsou tam šťastní,
stařec a ta hrušeň.

Jako

Tereza Maňásková, 9. třída ZŠ a MŠ Traplice

Stromy jsou básně, které země píše do nebe,
jako láska, která se wpisuje každý den do tebe.
Jako vítr, který češe stromu vlasy
je pohádka před spaním – rodičů hlasy.
Jako půda, která pevně kořeny svírá,
jako matky paže a náruče se pro mě otvírá.
Jako slunce hřeje lístky nové,
tak úsměv táty rozpustí obavy moje.
Jako když kapky deště zbaví strom prachu,
tak něžné slůvko zbaví mě strachu.
Jako když strom uhasí žízeň vodou z nebe,
tak celý život já čerpám zkušenosti z tebe.
Jako strom bolí řezání pilou,
tak i mě raní zásah silou.
... silou slova, zásah přímo do nitra duše,
jako lovec na zvěř vystřelí z kuše.
Ta padne mrtvá k nohám stromu
a jeho duše odchází pokojně domů.
Tělo čeká, až strom pustí své listy na zem
a v míru spočine pod dekou se snem.

Příběh stromů

Eva Marie Šimonová, 8. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Víš, stromy nejsou jen tak obyčejné.
Stojí tu s námi, rok za rokem, století za stoletím.
Jsou svědky světa, jaký si ani neumíme představit.
Ale nejsou jen němými pozorovateli.
Když se zastavíš a zaposloucháš, začnou ti vyprávět.

Podívej se na jejich kořeny.
Jako prsty se noří hluboko do země,
pletou se s kameny, pijí vodu z pramenů,
ale hlavně, hledají příběhy.
Vědí, kdy byl svět ještě mladý,
kdy se v zemi rodil první život,
kdy bouře roztrhaly oblohu na cáry
a déšť přinesl první naději.

Pak jejich kmen.
Drsný na dotek, s jizvami let.
Každý zářez, každá prasklina –
to všechno je záznam času.

„Tady udeřil blesk,“ říká strom.
„Tady mě někdo objal. A tady?
Tady se opíral člověk,
když hledal klid, možná útěchu.“
Kmeny jsou tichými kronikami lidí i přírody,
majáky pro ztracené.

A větve? Ty se natahují k nebi.
Víš, někdy mám pocit, že chtějí obejmout mraky
nebo snad oslovit slunce.
Ale zároveň jsou trpělivé.
„Čas je náš přítel,“ šumí listy ve větru.
„Slunce přijde, až nadejde chvíle.
A když nepřijde dnes, tak přijde zítra.“

Listy samy o sobě šeptají tajemství.
Každý jejich pohyb, to není jen reakce na vítr.
Je to dialog.
Listy mezi sebou mluví – povídají si,
co všechno viděly.
Vzpomínají na děti, co pod nimi běhaly,
na milence, kteří se v jejich stínu skrývali,
i na poutníky, kteří našli pod nimi úkryt před bouří.
„Jsme tu pro všechny,“ šumí listy,
„jen si toho musí všimnout.“

A co noc?
Noc je chvíle, kdy stromy opravdu ožívají.
Když měsíc vystoupá na oblohu a hvězdy se rozsvítí,
stromy dýchají klidně, ale hluboce.
Koukají na noční nebe
a zdá se, že sní.
Možná si představují, jaké by to bylo, být svobodné,
jako ten vítr, co jim čechrá větve.
Nebo možná jenom odpočívají po dlouhém dni,
spokojené, že udělaly, co měly.
Protože víš co?
Stromy nikdy nepochybují.
„Jsme tu, kde máme být,“ říkají.
„Tady a teď.“

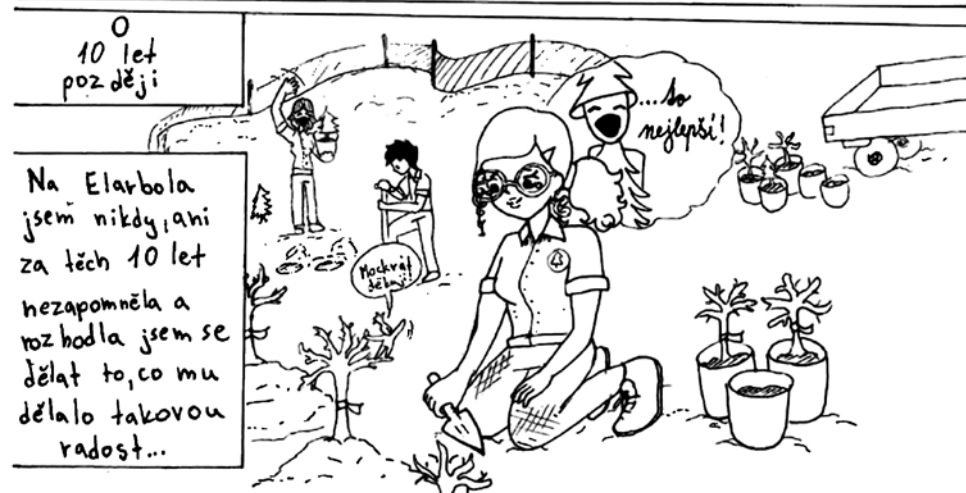
A tak příště, až půjdeš lesem,
zkus na chvíli zastavit.
Polož ruku na kmen. Zavři oči.
A naslouchej.
Možná uslyšíš jejich příběh.
Starý jako svět sám,
ale pokaždé jiný, pokaždé nový.
Je to příběh o trpělivosti, o síle, o klidu.
A možná, jen možná, je to příběh,
který jsme celou dobu potřebovali slyšet.

*Beáta Chovancová, 15 let,
Gymnázium Uherské Hradiště*

Příběh Vendy & Elarbola

...tak prosím, ani vy neničte stromy! Radši jim pomáhejte, tak jako Vendy. Kdo ví, třeba v nich doopravdy žijí stromáči a moc jim tím pomůžete... A kdo ví, třeba se vám za to někdy, když půjdete do lesa, ukážou!

Tichý svědek

Týna Žádníková, tercie, Gymnázium Uherské Hradiště

Byl podzim a listí pomalu padalo ze stromů, jako by se loučilo se světem. Anna stála na kraji louky, vítr ji jemně tahal za vlasy, a v rukách držela urnu. Držela ji opatrně, s pokorou, jako by to byl poslední dárek, který od maminky dostala.

Byla to její maminka, koho ztratila. Žena, která ji učila první slova, která ji držela za ruku při prvních krůčcích, a která ji dokázala obejmout tak, že se cítila v bezpečí, i když svět kolem ní padal. Ale teď tu nebyla. Nemoc, tichá a nelítostná, ji vzala pryč a zanechala Annu s bolestí, kterou nešlo popsat.

Její kroky ji zavedly na kraj lesa, k místu, kde s maminkou kdysi trávily společné chvíle. Stál tam starý dub – svědek jejich štěstí. Pod jeho rozložitými větvemi četly knihy, smály se a sdílely tajemství. „Tehle strom obejme všechno důležité,“ říkala maminka.

Dnes tu však Anna stála sama. „Měla jsem tě donést domů,“ zašeptala do ticha. „Tohle je tvůj domov, maminko. Budeš tady, mezi větvemi a listy.“ Její hlas byl tichý, ale rozhodný, jako kdyby mluvila s někým, kdo ji mohl slyšet.

Otevřela urnu. Popel se pomalu sesypal do jejich dlaní – lehký jako prach, a přesto těžký svým významem. Každé zrnko bylo kouskem její maminky, její laskavostí, jejím smíchem, její péčí. Anna zavřela oči, zatímco vítr kolem ní vířil listy a připomínal všechny vzpomínky, které pod tím stromem zůstaly.

„Miluji tě,“ zašeptala nakonec a natáhla ruce. Vítr, jako by to čekal, se zvedl a popel se vzněs do vzduchu. To, co kdysi bylo její maminkou, teď tančilo mezi listy, vplétalo se do větví a splývalo s podzimním vzduchem.

Strom tiše naslouchal, jako to dělal už po staletí. V jeho kůře byly vepsané roky, v každé větvi ukryté příběhy těch, kteří pod ním našli útočiště. Děti si pod ním hrávaly, zamilovaní se pod jeho stínem líbali, poutníci u něj hledali odpočinek. Každý, kdo k němu přišel, přidal k jeho příběhu něco vlastního.

Léta plynula, ale strom zůstal. Viděl radosti, smutky, příchody i odchody. Byl tu, když starý muž přišel šeptat svá tajemství, když malá holčička vyprávěla o bolesti ze ztráty, i když lidé přestali chodit a les utichl.

Dub však věděl, že jeho role nekončí. Jeho větve dál objímaly život, kořeny se proplétaly s dalšími stromy a spojovaly ho s hlubším světem. Každý okamžik byl novým příběhem, který zůstane ukrytý v jeho paměti.

Anna stála ještě chvíli pod dubem a dívala se, jak vítr roztančil listí. „Budeš tady,“ zašeptala. „Vzdychky tady.“ Otočila se a pomalu odcházela. Každý krok byl lehčí než ten předchozí, protože věděla, že pod tím stromem zůstalo všechno, co bylo důležité.

Starý dub

Týna Žádníková, tercie, Gymnázium Uherské Hradiště

Pod starým dubem, v stínu tichém,
dívka stála s pohledem chmurným.
V dlaních popel, vzpomínky němé,
v očích slzy jak perly temné.

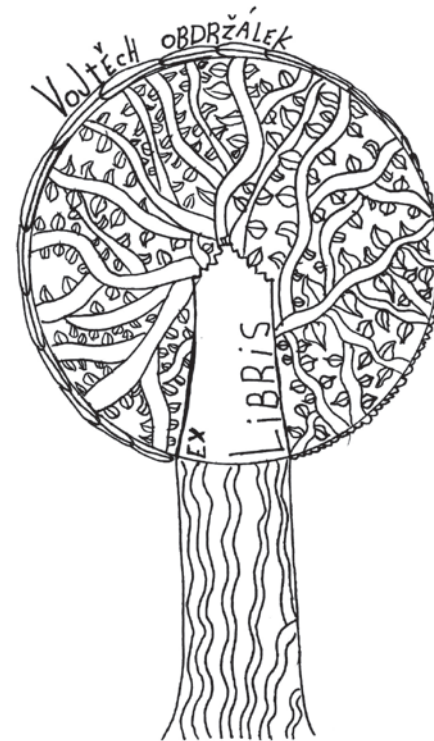
Vítr se zvedl, čas se zastavil,
její hlas tichý: „Odpusť mi, mami.“
Pod stromem, co všechnu paměť chrání,
prach se snesl v něžné stráni.

Tam, kde kořeny objímají zemi,
zůstalo to, co už není.
Větve šeptaly, stromy plakaly,
listy vánkem zlehka mávaly.

„Jsi teď s větrem, s větvemi, s hlinou,
s nebesy jasnými, s tou tichou hodinou.
Tady pod dubem, kde slunce spí,
budu tě hledat, když srdce zabolí.“

Pak se otočila, prach se rozplynul,
zůstal jen stín, co čas vyplnil.
A strom stál dál, s kořeny pevnými,
strážce lásky a vzpomínek věčnými.

A vítr si odnesl její tiché přání,
strom se stal místem vzpomínání.
Každý lístek šeptal slova známá,
že láska zůstává, ač země je sama.

Vojtěch Obdržálek, 11 let, ZŠ Jarošov

Samotný strom

Tereza Koptáková, 9. třída ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

Jednoho dne časně z rána přišlo ke stromu cosi divného. Ladně to našlapovalo ze strany na stranu, tak slabě, že krupot listí nebyl skoro slyšet. Když se strom podíval před sebe, zahlédl nádherně červenou lišku. Měla černě trpytící se oči a jemný dlouhý ocásek. Liška si stoupla před strom a pravila: „Proč jsi tu tak sám?“ a zvědavě se na strom podívala. „Nechci být rušen,“ odpověděl mrzutě strom. Liška se hluboce nadechla a řekla: „Dovol mi, abych se představila. Jsem liška z tamtoho lesa,“ a čumákem ukázala na les, který byl poměrně daleko, „šla jsem na vycházku, ale svítí až moc sluníčko. Nemohla bych se schovat pod tvoji korunu a pospat si?“ Strom se zamračil a odvětil: „Nedovolím, aby nějaká liška spala pod mojí korunou!“ Liška pochopila, že není vítána, a odkráčela zpátky do lesa.

O pár dnů později kolem stromu proletěli dva ptáčci. Jeden měl šedá křídla a ten druhý bílá. Udělali kolem stromu dvě kolečka a sedli si na zem. Ten menší ptáček říká: „P-pane strome, píp, jak to, že jste,

píp, tady tak sám, píp?“ Strom se zamračil a mrzutě odpověděl: „Protože nikoho nepotřebuji!“ Ptáčci se zadívali na strom a ten větší se zeptal: „Pane strome, nemohli bychom u vás bydlet? Máte tak nádherné větve, píp.“ Strom pootočil očima. „Myslíte, že nechám tak hlasité ptáky bydlet v mé koruně?“ Ptáčci se na strom podívali, jestli to opravdu myslí vážně. Potom se urazili a odlétli spolu s vánkem co nejdál od stromu. K nádherně trpytící se říčce s nadějí, že si najdou hezké místočko na stavbu hnízda.

Druhý den přišli mravenci. Šli v zástupu a byly jich tisíce, že ani strom je nedokázal spočítat. První, který vedl zástup, popošel ke stromu a zeptal se: „Pane strome, mohli bychom si udělat vedle vás mraveniště? Máte kolem sebe velice hezkou půdu.“ Strom se upřeně podíval dolů a velice se naštval. Ta představa, že vedle něj bude bydlet tolik mravenců, ho zcela rozčílila. Zaburácel: „Nebudu snad vedle sebe mít tolik mravenců, ještě mě budete rušit.“ První mravenec řekl: „Pokud vám to až tak vadí, my půjdeme.“ Mravenci se lítostivě podívali jeden na druhého a jeden za druhým odcupitali směrem k lesu.

Další dny se stromem nikdo nemluvil. Strom se cítil divně, cítil samotu a smutek. Samotný byl celý život, ale jak zjistil, jaké to je s někým promluvit, začalo mu to chybět. Uvědomil si, jak velkou chybu udělal.

Odpoledne kolem něj proběhla liška. Strom na ni zavolal a s lítostí pronesl: „Pokud bys chtěla, liško, můžeš si pod mou korunou pospat. Přeci jen dnes svítí sluníčko.“ Liška se pousmála: „Děkuji ti, strome.“ Zavrtěla ocáskem a lehla si přímo pod strom.

Ani ne za deset minut kolem proletěli ptáčci. Strom si jich všiml a zavolal: „Ptáčci, nechcete si v mé koruně udělat hnízdo?“ Ptáčci se nejprve divili, ale potom zamávali křídly na souhlas a vletěli do koruny stromu. Začali plánovat, kde postaví své nové hnízdo.

Po nějaké chvilce na zemi před stromem cupitali malí mravenci. Strom jsi jich všiml za zavolal: „Jestli o to ještě stojíte, můžete si vedle mne udělat mraveniště.“ První mravenec se nevěřícně podíval na strom, jestli to myslí vážně. „Pane strome, jste si jistý, že nás tu chcete?“ Strom se pousmál a mravenci se rozběhli ke stromu a začali stavět. Strom se podíval kolem sebe a naposledy se ozval: „Omlouvám se, jak jsem k vám byl zlý a doufám, že mi odpustíte.“ Všechna zvířata se pousmála a strom už se necítil tak sám a smutný, jelikož měl společnost.

Zvířata a strom nakonec spolu žili šťastně a nikdo se už nikdy necítil sám.

Spása

Karolína Osladilová, 8. třída Školy Březová

Budu vám vyprávět příběh, který je velmi starý. Kdyby příběhy stárlý jako lidé, tak tenhle by měl vlasy bílé jako sníh a vrásky hluboké jako příkopy. Ví o něm jen malá skupina lidí a i ti se ho bojí vyprávět dál.

Příběh není usměvavý ani vtipný, je to příběh krutý a smutný. Je o vesnici hluboko v lesích. Je o nemoci, která se rozšiřovala jako mor. Je o mladé dívce, která se obětovala pro svou vesnici. Ale nepředbihejme.

Prudce jsem se posadila a mělce dýchala. Noční můry jsem neměla už léta, ale vrátily se stejně jako nemoc.

Věděla jsem, že čekaly někde ve tmě, ale nečekala jsem, že se vrátí takhle brzo. Byl to teprve měsíc, co se nemoc dostala k nám do vesnice a měsíc od začátku nočních můr. Teprve měsíc a už onemocněla čtvrtka vesnice a další čtvrtka už zemřela. Mezi mrtvými je i May, moje malá sestřička.

Byla mezi první vlnou nakažených. Když jsem se to dozvěděla, nevěděla jsem, co dělat. Přinesla jsem jí bylinné léky, masti a další léky. Ale nic nepomohlo.

Zemřela druhý den.

A tak to chodilo se všemi. Onemocněli a druhý den zemřeli.

Nemoc si nevybírá jen jeden druh lidí. Nakazila vše a všechny, co jí přišli do cesty. Děti, ženy, muže, staré lidi.

Když May zemřela, bylo jí deset let. Měla štěstí. Umřelo nespočet dětí, kterým nebylo ani šest let.

Já jsem byla výjimka, nemoc okolo mě chodila po špičkách a nechtěla mě nakazit. Jako by chtěla, abych se dívala na lidi, co mě vychovali a jak mi umírají před očima. Byla krutá a neúprosná.

Prudkým pohybem jsem si svlékla promočenou košili z těla. Někdo by řekl, že mám štěstí, ale co je horší? Žít a vidět, jak vaše rodina umírá nebo být mrtvá a být pohřbena s rodinou?

Noční můry jsou silné a děsivé, ale co je ještě horší... Temné myšlenky, které našeptávají, že svoji vesnici nemám jak pomoci. Což je ostatně pravda.

S povzdechem jsem se posadila.

Už několik dní jsem se snažila vyrobit protilék, ale moje zásoby byly už prázdné. Dneska budu muset vyjít ze svého útočiště. Bylo opravdu k smíchu, že já, která vyrůstala ve vesnici, se jen bála překročit práh svého domu.

Po minulé zkušenosti, která skončila rvačkou, jsem se nechtěla míchat mezi ostatní. Dávali mi za vinu, že jejich děti, ženy, muži zemřeli. Jak je možné, že taková nicka jako já přežila nemoc, která skolila i ty nejsilnější z nás. Ty nejzdravější.

Ale co když za to opravdu můžu? Ten červ v mé mysli mi pořád něco našeptával.

Vždycky jsem ho dokázala odstrčit do nějakého kouta své mysli, ale nikdy ne na dlouho. Vždycky se vrátil a byl silnější.

Rychle jsem se oblékla a připravila si tašku na všechny potřebné byliny. Na minulost nebyl čas a neměla jsem jistotu v sebe sama, že bych v minulosti nezůstala. Jakou jsem měla kotvu a potřebu vrátit se? May je mrtvá a dva metry pod zemí. Rodiče utekli, jen co jsem byla dost stará na to, abych se o May postarala. Neštěkl po nich ani pes. Ani prach se nezvedl, když utíkali.

Tak proč zůstat.

Pomalou jsem otevřela dveře a nakoukla škvírkou ven. Nikdo venku nebyl, všichni byli asi v bezpečí domu nebo u nemocných.

Neváhala jsem ani chvíli, rychle ale potichu jsem vyšla z domu a zamířila k lesu. Našla jsem pěšinku, kterou jsem se mohla dostat na mýtinu a pak jsem mohla pokračovat dál do lesa. Po cestě jsem sbírala břečťan, měsíček, listy lípy a další byliny.

Přemýšlela jsem, co by mohlo pomoci k léku, který jsem zkoušela připravit. Už jsem skoro všechno zkusila a nic nepomohlo.

Prudce jsem se zastavila před stromem, který jsem tady nikdy neviděla. Ale to, co mě zarazilo, nebyla jeho výška ani jeho šířka. Bylo to jeho listí. Nemělo zelenou, žlutou nebo oranžovou barvu. Listí bylo zbarvené do ruda. Takže to vypadalo, jako by měl strom místo větví a listů vodopády krve.

Byl děsivý, ale zároveň tak pozoruhodný, až to bralo dech.

Co způsobovalo, že jeho listí mělo tak neobvyklou barvu? Chtěla jsem se přiblížit, ale jakmile jsem zvedla nohu a chtěla udělat krok, tak jsem ucítila prudkou bolest na hrudi. Okamžitě jsem nohu stáhla a čekala, co se stane. Bolest stejně rychle jako přišla, tak i odešla.

Zvláštní, pomyslela jsem si.

I přes všechny instinkty, co mi říkaly „uteč“ jsem opět zvedla nohu a udělala krok. Tentokrát se žádná bolest nedostavila.

Byla jsem jako kořist, co očekává útok. Obcházela jsem strom a čekala, kdy se na mě, někdo vrhne.

Strom jsem obešla dokola, ale nenašla jsem nic, co by mi mohlo nějak ublížit.

Proto jsem se odvážila jít blíž a prohlédnout si jeho listy zblízka.

Vypadaly stejně jako z dálky. Děsivé, ale nádherné. Byly krvavě rudé a světlejší barvou měly na listech žilkování.

Tvar listů byl jako u vrby. Kdyby neměly barvu krve, možná by vypadal jako strom z pohádky. Ale on měl listy rudé jako čerstvá krev, takže to pohádku připomínalo jen vzdáleně.

Celý tenhle příběh připomínal pohádku jen vzdáleně.

Když jsem se dostala skoro až ke stromu, tak jsem měla pocit, jako bych překročila nějakou neviditelnou hranici.

Jako bych si právě svůj život nějak zpečetila. Když jsem došla až ke stromu, tak jsem si všimla hlubokých rýh v kůře.

Něco nebo někdo se snažil vysvobodit, ale nějak mu to nevyšlo. Zbyly po něm jenom rýhy ve stromě. Jako památka na jeho boj.

Celý strom jsem obešla a prohlédla si jeho děsivý vzhled.

„Kdo jsi?“ zašeptala jsem do prázdna.

„Jsem tvojí zhoubou i spásou,“ ozvalo se.

Prudce jsem ustoupila od stromu a rozhlížela se do prázdného lesa. Snažila jsem se zaposlouchat do zvuků, které les normálně vydává. Ale uvědomila jsem si, že žádné neslyším. Ani ptáky jsem neslyšela. Bylo jen ticho. „Neodcházej.“ Zase ten hlas. Nebyl měkký a hřejivý jako čaj s medem. Ne, byl to hlas tvrdý a starý. Jeho hlas byl příjemný, stejně jako rejžák na kůži.

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se znovu

„Jsem minulost, přítomnost i budoucnost.“

„Nemluv v hádankách.“

„Mám spoustu jmen, ale ty mi můžeš říkat Spáso.“

„Jak to, že tě slyším, Spáso?“

„Nemyslíš, že je slušností představit se na oplátku?“ Ať už byl Spása kdokoliv, uměl se dokonale vyhnout otázce, na kterou nechtěl odpovídat.

Buď se mi to zdálo, nebo byl Spása strom. Kdykoliv se ozval hlas, tak se pohnuly větve stromu a listí. Vypadalo to, jako by foukal vítr, ale on žádný nefoukal.

„Moje jméno je Tessa, ty jsi ten krvavý strom, Spáso?“

„Ó ano, jsem ten krvavý strom. Jsem ten, co ti pomůže zachránit rodinu a vesnici. Jsem ten, kdo ví, proč vás napadla ta nemoc. Také jsem ten, co ví, že je můžeš zachránit. Pokud budeš chtít.“

Představa, že bych mohla zachránit svou rodinu a vesnici, mě naplnila nadějí a odvahou.

Ale pak tady byla ta nezodpovězená otázka. Jak je možné, že Spásu slyším?

„Jak je možné, že tě slyším, Spáso?“

„Viš, vy lidé jste strašně zvědaví a dáváte důležitost nepodstatným věcem. Ale těm podstatným nevěnujete pozornost. Ptáš se na něco, co není vůbec důležité. Já bych se spíš ptal na to, co se stalo a může stát s vesnicí.“

„Dobře, proč je tedy vesnice nakažená a lidé umírají?“

„Tvoje vesnice je plná dřevorubců a tesařů. Kácí stromy, aby mohli vydělávat peníze na dřevu, které pokáceli. Dřevo máte dostatek, ale vy ho chcete víc, všeho vždycky chcete víc. Ta nemoc, která nakazila vaši vesnici se jmenuje Dřevmor. Jakmile jste začali kácet víc dřeva, než bylo potřeba, začala se z dřeva uvolňovat jedna látka, která způsobuje nákazu.“

„A proč nejsem nakažená?“

„Protože jsi byla jedna z malé skupiny, která protestovala proti kácení. Ano, dřevo jsi využívala, ale neměla „dřevěnou horečku.“

„A May?! Jak si to zasloužila moje sestřička?! Byla ještě dítě!“

„Každý máme v životě svůj úděl.“

Už jsem to dál nevydržela a klesla na kolena.

„Jsi zrůda.“

„Možná, ale také jsem jediná kdo tobě a tvé vesnici může pomoci.“

„Jak? Co mám udělat? Jak to mám zastavit?“

„Vidíš ten otvor v mém kmeni?“

„Ano...“

„Tak skoč.“

„Proč?“

„Jedna z otázek, na kterou ses měla zeptat, byla proč mám rudé listí. Odpověď je v tvé krvi. K životu potřebuji krev. Ne vodu, ne Slunce. Jen krev. Jednou za čas.“

Zalapala jsem po dechu.

To jsem nemohla, to nejde. Ale... pokud skočím tak zachráním vesnici, tedy spíše to, co z ní zbylo. Nedovolím, aby se nákaza šířila ještě dál. Prudce jsem vstala a podívala se na Spásu. I když stromy nemluví, tak se ani nesmějí, ale já jsem měla pocit, že se mi právě Spása vysmívá.

Nedovolila jsem si nad tím moc dlouho přemýšlet.

Pomalů jsem došla ke stromu a nahlédla do otvoru v kmeni stromu.

„Pro May.“

A pak jsem už jenom letěla. Měla jsem chvilku pocit, že jsem Alenka v říši divů. Že padám do kouzelného světa. Ale jenom chvilku. V prudkém pádu mě zastavily kořeny a začaly mě tahat za končetiny. Měla jsem pocit, že mě někdo trhá na kusy.

V pravé noze jsem uslyšela zlověstné křupnutí. Vydral se mi z hrdla nelidský výkřik, ale nestihl doznít, protože mi jeden kořen vlezl do krku a já se nemohla nadechnout.

Jak řekl Spása, každý máme v životě svůj úděl. Jeden citát k tomu sedí: „Svou budoucnost si nikdo nevybírá. Každý si volí jen cestu a nemá žádnou jistotu, kam ho doveče.“

„Pro May.“

Konec

Výrobek

Kristýna Kočíčková, 9. třída ZŠ Babice

„Podívejte, tam! Ten... obrovský brouk s točícími se šiškami veze stromy,“ ukázal rozložitý dub skupince smrčků za plotem lesní školky.

„Kam?“

„Proč?“

„Kde mají větve?“

„Jak to, že se ta věc hýbe?“

„Jedou někam daleko, kde z nich vyrobí něco důležitého,“ vyhnul se prastarý strom dotěrným otázkám. „Proto nás taky zasadili. Musíme vyrůst co nejvíc.“

„Ještě víc než ty, strýčku dube?“

Dutinky v jeho kůře se zakabonily.

„Jasně, jinak by ho přece už dávno uřezali!“

Dub se zaraženě sklonil k ceduli přibité nízko na jeho kmeni. Jako bych i přes vzdálenost mezi námi skoro slyšel horečnaté proudění mízy kdesi ve dřevě.

Taky přemýšlím o jeho slovech. Pro lidmi opečovávané „školáčky“ to dávalo smysl, ale co já? Mohl by semenáček, kterého vítr kdysi zavál až na louku kousek pod lesem, něco znamenat tam dole? S úctou jsem shlédl do údolí na mohutné kusy nesoucí na svých bedrech tíhu obydlí, chráníc tak drobné postavičky před rozmary počasí. Možná bych to taky zvládl. Znovu jsem upřel zraky do dálí. Chci být potřebný.

Od té chvíle se moje kořeny proplétají labyrintem kamínek, oddenků a drobných kořínků okolních travin stále hlouběji. Díky nim už dosahují výšky některých listnáčů a nikdo mě jen tak nepřehlédne.

I dub můj růst zpozoroval. Jeho vrásčitá kůra stále nese tabulku, před kterou se zrovna zastavil hlouček lidí z nedaleké stezky. Sotva je zmerčil, viditelně pookřál. Sám se zatajeným dechem sleduji, co se bude dít. Že by se můj vzor konečně dočkal...? Turisté si prohlédli označení s respektem vzhledli do koruny a pokračovali v cestě.

Zvláštní... Proč ho ještě nepokáceli? Nepotřebují snad materiál na svoje hnízdečka? Není jeho dřevo dost dobré? Co když se jim jen nechce tahat tak velké tělo? Určitě vím jediné: tohle se nesmí stát. V kmeni se mu začal rodit plán.

Slunce mnohokrát vyšlo a zase zapadlo, než jsem se odhodlal. Ve větrné noci poletují sněhové vločky, ale země zůstává měkká, nasáklá vodou při podzimních deštích. Z holé pláně se žene víchr. Teď nebo nikdy. Poryv mě chytil, a... nic. Ani se mnou nehnul. S vytřeštěnými očima se pokouším vytáhnout své podzemní větve z vžezení půdy a čekám na další příležitost. Nedala se dlouho pobízet. Vichřice nabrala na síle a řítí se ke mně. Nejraději bych teď sevřel víčka. Tentokrát to musí vyjít. Musí, musí, musí! V trávě pode mnou taje sníh. Obloha se vzdaluje. Výhled mi zakrylo jehličí a hlína.

Pomalů se rozkoukávám. Většinu zorného pole zabírá obloha tak čistá, jako by se nechumelilo. Ani můj rodný háj bouře nepoznamenala. Už v klidu čekám, až se tu někdo objeví.

Překvapivě rychle se ke mně dostal vousatý muž. Prohlédl si mě a zase odešel. Že bych se mu nezdál?

Bál jsem se zbytečně, co nevidět se vrátil i s druhým pánem. Krátce se dohadovali, potom jeden dotáhl jakousi řvoucí mašinu a přiložil ji k mé větvi. Brzy žuchla do bláta a ostatní ji následovaly. Jakmile se všechna moje chlouby propletla do jediné haldy, přesunula se ta hlučná potvora k tomu hlavnímu. Sleduji ji s vědomím, že tohle už nezměním, ani kdybych chtěl. Při řezu do kmene se ze mě stal produkt.

Zarostlý chlap se mnou zdaleka neskončil. Sebral polovinu mé fyzické schránky, takže si jedním okem prohlížím místnost plnou nástrojů podobných té křiklounce i úplně rozdílných a druhým stále tupě zírám na nebe. Pochybnosti, zda jsem se v noci rozhodl správně, bleskově zahnao další řezání, tentokrát jsem společně s kůrou ztrácel i vidění. Pásek po pásku.

Těžko říci, jak dlouho jsem jen ležel. Za nějakou dobu mě vzaly silné ruce a položily na obě části tíhu střechy. Konečně! Podpírám ji a kryji ty maličké před nástrahami přírody. Jenže kdo pomůže mně? Ani lidský vděk, který mě za ta léta často hřál, mě nedokázal uchránit před studenými kapičkami vody. Moje dřevo měkne a láká příživníky. Larvičky se mnou živí, zavrtávají se čím dál hlouběji. Bezmocně přihlížím vlastní zkáze. I to chroupání mi přijde vzdálené, jako bych se tu už neskláněl já.

Zase se válím v trávě. Kamsi mě pohodili. Chladná rosa mě probudila. Zbyly mi dvě možnosti: hloubat nebo vzpomínat. Samozřejmě jsem se v myšlenkách vrátil k vzrostlému dubu. Co bych teď dal za to, tyčít se na jeho místě!

Most k Tobě

Veronika Kročová, 9. třída ZŠ Babice

Další velký krok v jejich teď už společném životě. Je to teprve dvanáct hodin od jejich svatby a už se stěhují do vlastního domu. Od kostelíka, kde probíhala skromná svatba s pár hosty a penzion, kde strávili včerejší noc, to bylo už jen kousek k cihlovému domku s velkou zahradou na okraji německé vesnice Erbuch. Velké překvapení bylo, když zjistili, že v Erbuchu mají vlakové nádraží, takže nebudou muset táhnout kufry tak daleko. Erich vzal do každé ruky jeden kufr, aby Hannah zbylo jen malé příruční zavazadlo. Cesta jim ubíhala tak rychle, že si nestihli ani pořádně promluvit, jak byli okouzleni přírodou a stavbami v Erbuchu. Konečně dorazili k dřevěným dveřím, na kterých bylo klepadlo ve tvaru hlavy lva. Hannah se sklonila a zpod květináče před vchodem vytáhla zlatý klíč. Věděla o něm, protože se tak domluvili s paní Fischerovou, která jim dům prodala. Hannah strčila klíč do zámku a otočila. Ten zvuk byl nezapomenutelný. Veslí dovnitř.

O dva týdny později

První paprsky slunce proklouzly mezi závěsy, až Hannah na obličej. Otevřela oči a viděla, že Erich není v posteli. Vyklouzla z postele a odtáhla závěsy. Erich byl na zahradě, zaléval kosatce, které předevčirem spolu zasadili. V zahradě býval celé dny, asi je to tím, že mu chybí jeho práce v botanickém centru, kde

pracoval, než se přestěhovali do Erbuchu. Hannah na sebe hodila čisté šaty a šla něco přichystat na snídani. Po společné snídani na čerstvém vzduchu v obklopení barevných, krásně vonících rostlin, někdo zaklepal. Hlasitě a rázně. Erich šel otevřít, byl to Jonas, souded od vedle, chtěl, aby šel Erich s ním, že prý je to důležité. Erich si hodil kabát přes ramena a vyrazil v doprovodu Jonase na náměstí, kde stálo už pár desítek mužů a pak nějací, které nikdy neviděl. Jeden, co vypadal jako jejich velitel, vylezl na provizorní pódium a vysvětlil mužům z Erbuchu, že musí okamžitě opustit své rodiny a odejít na Západní frontu, kam vyrazí už zítra ráno za svítání. Se zničující zprávou se vrátil Erich domů, kde bude už jen pár hodin se svou ženou. Jakmile dorazil, Hannah poznala, že ho něco trápí. Po tom, co jí tu strašlivou novinu řekl, se mu Hannah vrhla kolem krku a přemlouvala ho, ať nejede, že utečou do Rakouska-Uherska, že tam má tetičku, ať hlavně Erich zůstane s ní. On však věděl, že situace je tam podobná a že mu nezbyde nic jiného, než jet na Západní frontu spolu s Jonase a dalšími muži z Erbuchu.

Ráno se s očima plnými slz naposled objali a Hannah sledovala siluetu Ericha, jak mizí za obzorem. Nevěděla, jak dlouho tam stála a brečela, ale když se vrátila domů, byla už hluboká noc, ve které nikdo neviděl její obrovský smutek. Ani nevěděla, kdy usnula. Jakmile však zavřela oči, dost se jí ulevilo.

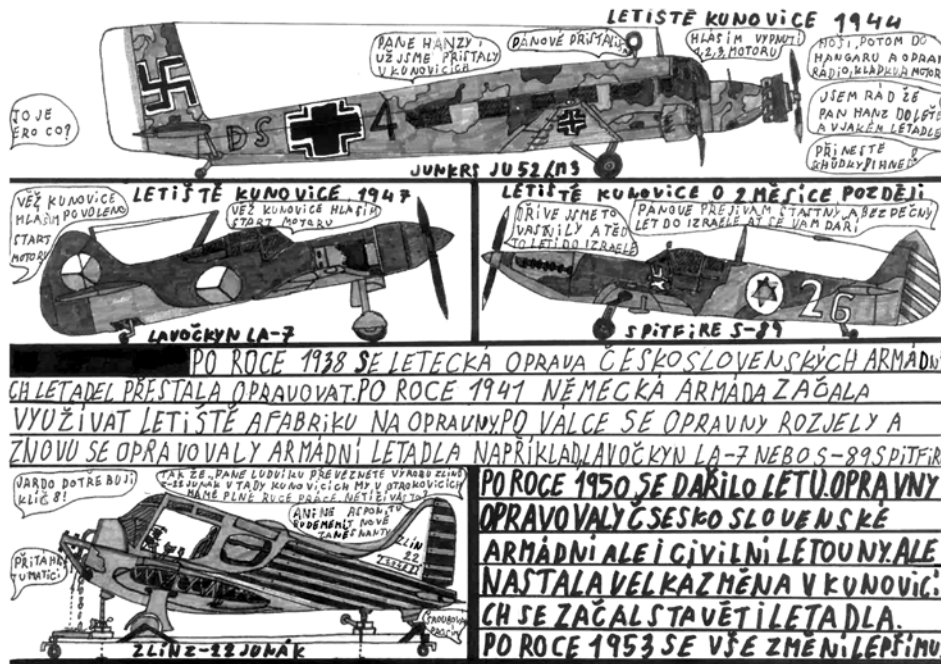
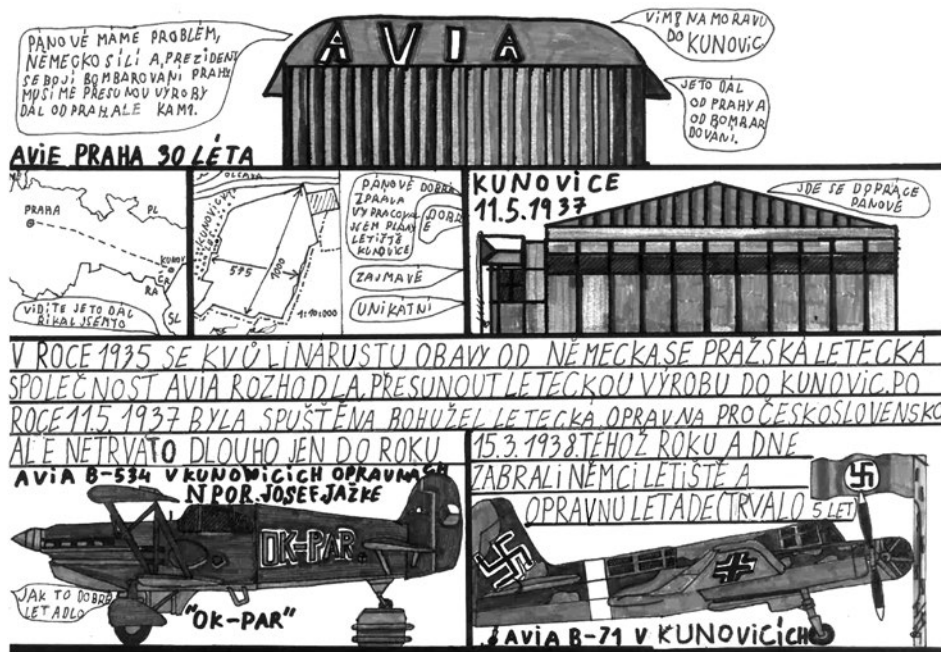
Cesta na frontu trvala půl dne. Příroda tam nebyla vůbec tak veselá jako v Erbuchu, právě naopak byla zpustošená, spálená a bez barev. Místo zajímavých staveb tam viděli polorozpadlé domy, které sloužily jako bunkry, sklady nebo polní nemocnice. Šel z toho mráz po zádech. Ericha i Jonase přiřadili ke skupince vojáků, kteří tam už byli podle jizev a modřin dlouho. První noc zůstanou na základně, ale ráno vyrazí do zákopů. Noc byla zvláště tichá na to, že jsou ve válce. Erich si celou dobu myslel, že válka je hlasitá, takže tahle její tichost ho neskutečně děsila. Přemýšlel, co asi dělá Hannah, jak se má, jestli jí něco nechybí. Ráno si vzal z provizorních skladů samopal, pár granátů a vak s věcmi na přežití. Cestou k zákopům museli být potichu, aby nedali vědět nepřátelům, že se blíží.

Bahnité zákopy byly ještě horší, než si myslel. Ani se nestihl pořádně rozkoukat a už to začalo. Válka. Za mraky se objevila vojenská letadla, která začala shazovat bomby na zem. Jedna se dokutálela k noze Jonasovi, který stál tři metry od Ericha. Se smrtí v očích na sebe koukali a čekali, až je bomba roztrhne na kusy. Ona se ani nehnula a namísto toho, aby roztrhala vše v okolí několika metrů, se otevřela a začal z ní vycházet bezbarvý plyn Yperit. Byla to německá zbraň, kterou špatně vyhodili z letadla. Kvůli ní teď několik vojáků zemře. Erich chytil Jonase za ruku a táhl ho do další uličky, kde byl čerstvý vzduch. Erich nevěděl, kam běží, prostě se chtěl nadechnout. Z toho hluku mu hučela krev v uších, všude bouchaly granáty, vojáci křičeli bolestí od zranění, která jim způsobili jiní vojáci. Zatočil za zatáčku v tu chvíli, kdy se rozletěl jeden granát. Tma, prostě jen tma. Jonas, který byl při výbuchu za zatáčkou, měl jen rozřízlé čelo a pár modřin, popadl Ericha, kterému krvácelo břicho, a odtáhl ho bokem. Tam se s ním snažil komunikovat, ale Erich nereagoval. Tak ho aspoň Jonas držel za ruku, dokud Erich naposled nevydechl.

V Erbuchu se mezitím Hannah sprátelila se Sofií, Jonasovou manželkou. Spolu udržovaly zahrádky, nakupovaly a dělaly další věci. Jednoho dne, když popíjely čaj u Hannah na zahradě, došel k nim muž. Byl zarostlý, ale i přesto poznaly, že je to Jonas. Sofie se mu vrhla kolem krku a po chvíli si uvědomila, že tu něco nehraje. Kde je Erich. Jonas bez jediného slova otevřel brašnu a vyndal z ní nádobu. Vysvětlil jim, co se stalo a podal Hannah nádobu, kde byl zpopelněný Erich. Hannah se s nádobou zhroutila k zemi.

Po pár dnech smutku v prázdném domě, s urnou vedle postele, Hannah pozvala Sofii s Jonase k ní domů. Řekla jim, že chce, aby Erich byl tam, kde byl nejraději. Šli na zahrádku, kde Jonas vykopal díru a Hannah tam vložila urnu, na kterou pak zasadili platan.

Jednoho slunečného dne vyšla Hannah zalít kosatce a všimla si něčeho, co do zahrady nepatří. Malý lístek papíru ležel u kořenů platanu, který Hannah zasadila pro Ericha. Zvedla ho, narovнала jeho pokrčené rožky, a když se pustila do čtení, nevěřila vlastním očím. Byl to vzkaz, který byl podepsaný Erichem. Tenhle malý kousek papíru v Hannah znovu zažehnal ten plamínek, který uhasnul spolu s Erichovou smrtí. Dopis schovala do krabice od bot pod postel. Postupně tam přidávala další a další, protože u platanu na zahradě na ni vždy nějaký čekal. A tak se z platanu stal most mezi Hannah a Erichem, most mezi životem a smrtí.

Jan Andrášek, 7. třída ZŠ a MŠ Šafaříkova Uherské Hradiště

O starci

Klára Pernicová, 9. třída ZŠ Františka Horenského Boršice

Na kopec kráčí starý muž. Cesta na jeho vrcholek není dlouhá, však mužovo zdraví už není stejné jako to mladých chlapců. Ti? Ti by na kopec vyběhli za pár minut, však starci to trvá mnohem déle. Jeho nohy jej stěží nesou, však on se na tu cestu vypraví den co den, jen aby viděl slunce zapadat z nejvyššího bodu. Vskutku, krásný pohled.

Okolí muže příliš nezná, žije na tom místě nějak odjakživa. Jedni se ho bojí, jiným je ho líto, někteří se mu vysmívají. Ale jemu na tom nezáleží, co to mění na tom, jaký on opravdu je?

Dnes znova vyrazil na kopec. Cesta, kdysi tak snadná, se každým dnem zdá těžší. Na konci ho ale čeká tak zasloužený odpočinek. Totiž, na samém vrcholu kdysi postavil lavičku, aby v tvrdé zimě nemusel sedávat na zmrzlé půdě. Lavička stojí pod vysokým dubem, ten starci poskytoval studený stín v letních vedrech. Ten strom je mužův nejlepší přítel. Rád mu vypráví o svém životě. O tom dobrém, o tom zlém... O každé jeho myšlence a přání, o každé jedné z obav, které má. Strom naslouchá, jako by snad slyšel slova, co mu stařec říká. Odpovídá šumem svých větví ve větru, zpěvem ptáků a pomalým pádem listů. Tak stařec ví, že strom mu naslouchá, a on není na tomto světě sám.

Jak jde život, tak jde i čas, nelze ho zastavit. Zanedlouho přijde podzim, listí ze stromu rychle mizí. A s tím, jak jeden po druhém spadnou, i mužovo zdraví upadá. Slábne rychleji jak kdy dřív. Jeho konec se blíží a on to ví.

Už jen poslední list na dubu zůstal. Stařec se na něj zespodu díval. Čekal, až i ten skončí na zmrzlé zemi.

Jednoho dne bylo obzvlášť větrno, i tak muž na kopec vystoupal a pod dubem se schoval. Naposled mu povyprávěl o svém životě. Tekly mu slzy z očí, jak vypravoval, a přitom ten neupřímnější úsměv mu na tváři hrál. Další den už list na stromě nebyl, stejně jako stařec pod ním sedící. Stál tam jen ten dub samotný. Už za ním nikdo nechodil den co den.

Zima brzy byla u konce a jaro přišlo s novým životem. Strom zase obrostl zelení a na kopci stál dál. Možná, že tam stojí dodnes... Kdo ví...?

Kouzla lesa

Lucie Šilhavíková, 8. třída ZŠ Polešovice

Bydlím v malé chaloupce poblíž Kudlovic, kterou obklopují krásné, hluboké lesy. V každém ročním období má les své specifické barvy a vůně. Během jarních procházek vždy pozoruji, jak se les začíná probouzet ze zimního spánku. Jak z půdy vyrůstají první jarní květiny, kterými jsou například bledule jarní nebo sasanka hajní. Listy mají svěží zelenou barvu a kolem nich se objevují nové pupeny, které začínají lákat nedočkavé včelky. Určité kouzlo tomu dodává i vůně lesa, která je po dlouhé zimě vždy velmi osvěžující.

V létě jsou v lese všechny možné odstíny zelené a je celý krásně rozkvetlý. Při procházkách můžu slyšet cvrlikání prvních mláďat pěvců a taky se zde objevuje spousta neposlušných klíšťat. V tomto období začíná kvést náš národní strom, lípa, a začíná dozrávat první lesní ovoce, jako třeba jahody, maliny nebo taky borůvky. Vždy, když do lesa vejdu, ucítím sladkou vůni jahod a rozkvetlých květů. Na konci léta už i někteří ptáci odlétají do teplých krajín.

Na podzim je les velmi barevný a hlavní roli v něm hrají barvy žlutá, oranžová, červená a taky hnědá. Kvetou ocuny, které symbolizují začátek podzimu. Stromy postupně začínají shazovat své listy a divoké husy a i další stěhovaví ptáci už odlétají do teplých krajů. Dozrávají žaludy, bukvice a na zem začínají padat kaštiny, na kterých si pochutnávají divoká prasata a ostatní zvířata. Toto období je jako stvořené

pro milovníky hub, protože roste spousta krásných hřibů. Vždy, když v tuto dobu lesem procházím, tak si představuji podzimní královnu, která na podzim vládne celému lesu. Je oblečená do krásných, barevných šatů a má korunu složenou ze spousty listů. Většina živočichů si už připravuje zásoby na dlouhou a studenou zimu, anebo se i chystá k zimnímu spánku.

Stromy jsou v zimě bez listů a celý les je pokrytý krásnou, bílou peřinkou. Nic zde už nekvete a většina zvířat spí v zimním spánku. Procházky v tomto období jsou velmi tiché a klidné, ale taky moc hezké. Jediné, co je zde slyšet, tak je bublající potok, který ještě nestihl zamrznout. Aby zvířátka neměla hlad, tak jim někteří lidé nosí třeba ovoce, které jim zavěšují na nízké stromy. Krásnou atmosféru tomu všemu dodávají i nádherně zasněžené stromy, díky kterým to zde vypadá jako v nějaké zimní pohádce.

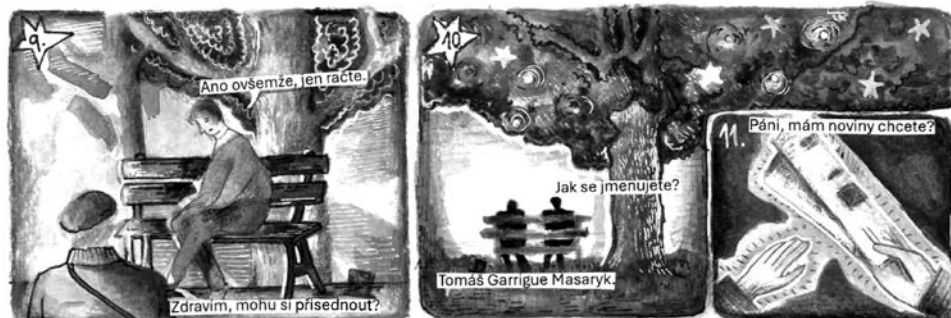
Mám ráda všechna roční období, protože každé má své krásy. Nedokázala bych si vybrat jen jedno, které je moje nejoblíbenější, protože každé je moc hezké.

Kateřina Kubelová, 12 let, ZUŠ Staré Město

1. STR.

Tereza Šimíčková, 12 let, ZUŠ Uherské Hradiště

***Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2025
tentokrát na téma Stromy***

Sborníček oceněných prací z literární a výtvarné soutěže

Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy

Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2025

Na obálce, diplomech a pozvánkách je použita ex-libris Natálie Kruté

Náklad 110 ks

Brožovaný výtisk, neprodejné

Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště

*Děkujeme: Město Uherské Hradiště, Jan Jagoš-HYGMONT čistící systémy
Uherské Hradiště*

